

VYDÛNAS
BHAGAVAD
GĪTĀ
Palaiminantioji
Giesmė
Vertimas iš Sanskrito

Surinkta pagal Dr. Vydūno Bitilių lėšomis
išleista 1947 – 400- lietuviškosios knygos
sukakties - metais Lietuvių Skautų Brolijos
Vadijos Detmold'e

1947

Įprastomis raidėmis:

*Jo Mam pašjati sarvatra - sarvam tša
maji pašjati - tasjaham na pranašjami
- sa tša mē na pranašjati.*

*Kurs Mane rægi visame - ir mâto visa
manyje, tâm Aš niekados
nepradingstu, ir jis nuo Manęs
niekumet nebsišâlina.*

(6-Pokalbio 30-eilėsys).

—Rûta Vilniûje 2003

PASTABA

Nepaprastų mano vartojamų žodių ir apskritai kalbos taisyklingumui prižiūrėti ir pataisyti, kur tai reikalinga, padėjo mân mano Bitiulis Antanas Krausas. Jis pasirūpino ir šio vertimo atspausdinimu. Už tai sakau jâm nuoširdiausia âtiû. Sanskrito žodius Sanskrito rašmenimis atspausdinti, kaip norêta, šiame leidime nėra galima, bet ir nuo kitų ketinimų tenka dėl æsamų sunkenybių atsisakyti.

Pagaliau sakau širdingą âtiû ir visiems, kurie savo aukomis padârê galima šį veikalælj atspausdinti.

Detmolde 1947-mt. Gegužês mân. 25-d.

VYDÛNAS

Turiny

ŽODIS APIE ŠĮ BHAGAVAD GÎTOS VERTIMĄ	1
SUPAŽINDINIMAS SU GIESME	4

**I Dalis. Žmogus ir prasmingiausias jo Pa-
sistengimas susivokti Dievûje** 8

I-Pokalbis. Gaivata iš Sukniubimo.	9
II-Pokalbis. Gaivata iš Susimąstymo.	16
III-Pokalbis. Gaivata iš veiklumo.	25
IV-Pokalbis. Gaivata iš skautêjantio Išmâ- nymo.	32
V-Pokalbis. Gaivata iš veiksmo davinių atsižadêjimo.	37
VI-Pokalbis. Gaivata iš Pasišventimo Es- mingumui.	42

II-Dalis. Žmogus ir Augštiausiasis. 49

VII-Pokalbis. Gaivata iš svarstantio Maš- tymo.	51
--	----

VIII-Pokalbis. Gaivati iš Atsidavimo dieviškai Dvâsiai, kurti nesiliaujantiâm Dievui.	55
IX-Pokalbis. Gaivata iš viešpataujantiojo Žinojimo ir viešpataujantiojo Slêpiningumo.	59
X-Pokalbis. Gaivata iš numânymo dieviško Didingumo.	64
XI-Pokalbis. Gaivata iš Regêjimo Augštiausiojo Apraiškų Visatoje.	70
XII-Pokalbis. Gaivata iš Atsidavimo Augštiausiâjâm.	79
III-Dalis. Žmogus – Gaivius ir Kliûtys, kurias jis gyvænime užtinka.	83
XIII-Pokalbis. Gaivata išmânant skirtumą tarp Bûklês ir Bûklę Patiriantiojo. .	86
XIV-Pokalbis. Gaivata iš Atsikliudymo nuo trijų Kokybių.	91
XV-Pokalbis. Gaivata iš sąmoningêjimo augštiausajame Dvasiškume.	95
XVI-Pokalbis. Gaivata iš Pasiaiškinimo to, kas dieviška ir kas daimoniška.	98
XVII-Pokalbis. Gaivata iš trejopo Tikêjimo Supratimo.	102
XVIII-Pokalbis. Gaivata Atsižadêjimu siekiant Išgânymo.	106

ŽODIS APIE ŠĮ BHAGAVAD GĪTOS VERTIMĄ

Parâšęs ilgų mætu mąstymo veikalą apie žmonijos Sa-
moningumą tikybinuose padavimuose, Šventraštiuose
ir Šventuose žymženkliuose, panorėjau vieną žymiau-
siųjų šventraščių versti į Lietuvių kalbą. Jau seniai bu-
vau mânęs, kad tâm tiktų Chinietių išmintiaus Lao-Tsês
raštas Tao-Te King arba Hindų Bhagavad Gĭta. Bet
pradėjus versti Lao-Tsês veikalą iš Vokietių kalbos ver-
timų, greit numaniau, kad geriau būtų versti Bhagavad
Gĭtą.

Prieš maž-daug 30 mætu buvau pasistængęs nors kiek
išmokti sanskrito kalbą, kuria Bhagavad Gĭta parašyta.
Pirma priemonê tâm buvo knyga: Franz Boop. Kritis-
che Grammatik der Sanskrita Sprache, Berlin, 1868.
Tada studijuodamas Berlyne naudojasi veikalu: F.
Kielhorn, Grammatik der Sanskrit-Sprache, Berlin 1888,
knyga Georg Bühler, Leitfaden für Elementarkursus des
Sanskrit, Wien 1909, bei Adolf Friedrich Stenzler - Ri-
chard Pischel. Elementarbuch der Sanskrit-Sprache,
Berlin 1892.

Bet visokie darbai-reikalai atitraukê mane nuo pa-
tvaresnio pasidarbavimo tai kalbai pramokti, ir ji man
išlengvo iš atminties jau ir slinko. Todêl, pradėjus vers-
ti Bhagavad Gĭtą į Lietuvių kalbą, pasiêmiau kelis jos

vertimus į vokičių kalbą, vyriausiai Prof. Dr. P. Deussen'o *Der Gesang des Heiligen*, Leipzig 1911, Dr. Franz Hartmann'o *Die Bhagavad Gita, Das Lied der Gottheit*, Braunschweig 1897, Theodor Springmanno *Bhagavad Gita, Der Gesang des Erhabenen*, Lauenburg-Elbe 1921, pagaliau K. O. Schmidt, *Bhagavad Gita, Das Hohe Lied der Tat*, Baum-Verlag, Pfullingen 1940 ir vieną jos vertimą į Anglų kalbą, būtent: Annie Besant and Bhagavan Das, *The Bhagavad Gita*, Adyar-Madras, India 1926. Tame veikale sanskrito kalbos sakiniai dâr ir atskirais žodiais padalinti, taip kad kiekvienâm Giesmės eilėsiui pridėtas žodynėlis.

Pradėdamas darbą, atsižiūrėjau vyriausiai į minėtuosius vertimus. Nelengva mân buvo susivokti patiuose Sanskrito sakiniuose. Bet kartą išvertęs visą veikalą ir jį sulyginęs su Hindų raštu, pradėjau išnaujo versti. Ir kartočiau tą darbą penkis sykius, jeib nors-kiek būčiau prikopęs dvâsinį jos sąmoningumo lygį. Daug mân padėjo iš Hindijos pasirûpintas žodynas: Vaman Shrivam Apte, *Sanskrit - English Dictionary*, Bombay 1922 ir toliau Carl Cappeller, *Sanskrit Worterbuch*, Straßburg, 1887, Verl. J. Trübner.

Labai ir sunku buvo surasti tinkamiausius Lietuvių kalbos žodius taip vienâm gyvėnant ir retai teturint progos lietuviškai, bet ir kitaip dâr pakalbėti. Tai ieškinėjau Dr. M. Niedermann'o, A. Senn'o ir F. Bren-

der'o Lietuvių Kalbos Žodyne, Heidelberg 1932, Prof. St. Šalkauskio Bendrojoj filosofijos terminijoje, Kaunas 1937 ir Žodyne Friedrich Kurschat, Litauisch-deutsches Wörterbuch, Halle a. S. 1883.

Bet svarbu mân buvo pirm viso iš to dvâsinio lygio, iš kurio Bhagavad Gītos kûrėjai ją parâšê, jos giliausiajį tûrį ir lietuviškai apreikšti, ypatiai jos pagrindines mintis, bûtent, kad æsames DIEVŪJE ir Jame turime sąmoningêti.

Sanskrito kalbos vardus ir žodius rašau savo raidėmis [1, 2], bet kaip raidês Hindų parenkamos. Sanskrito balsių ilgį pažymiu brūkeliu, šiaip tām vartodamas stogælj, kurį dedu ir ant jų e, kurs ten kaip ir o visumet yra ilgas, ir šiaip ant kitų balsių, kada žodis pritaikomas mūsų kalbos tvarkai, pvzd., kada vartojamas galininko linksniu.

Sanskrito žodiams ir vardâms kirtis dædamas ant priešpaskutinio skiemens, jeigu jo balsis ilgas, jeigu trumpas, ant trečio skiemens iš gâlo skaitant. Dêdamas po lietuviško žodio kartais sanskrito žodį skliaustæliuose, dažniausiai parenku tām jo vienâskaitos vardininką. -

Primintina dar ir tai, kad prieš kiekvieną Bhagavad Gītos dâlį ir pokalbį dedu aiškinimus to, kas jos žodiais pareiškiama.

Tilžêje 1940-mt. Liepos 20-d.

VYDŪNAS.

SUPAŽINDINIMAS SU GIESME

Didieji Hindu Šventraščiai yra Vėdos, Upanišados bei Vėdanta ir vėlesnių laikų Gautāmo Buddhos Kalbos. Tais rāštais ir dār šiandien naudojasi Hindūs vyriausiai Hinduizmo dvāsininkai, Brāhmanai. Plātiajai visuomenei Šventraštis yra Bhagavad Gīta, Palaiminantioji Giesmė.

Ji yra maža dalis didiosios eiliuotos apysakos MahaBhārata, tai aėsti Didysis Kovotojas. Ši apysaka apima 100 000 dveilių eilėsių. Jos turinys šitoks.

Garsios valdovų Kurų giminės karvedys Bhīšma mūšio lauke mirtinai sužeistas. Mėrdėdamas jis jauniems aiškina įvykius ir tai, kas darytina tauriųjų žmonių, tėvynės gyvėntojų. Žmogus ilgstąsis išvadavimo. Bet jis jām tenka tiktai, jeigu žmogus nuoširdiausiai eina savo pāreigas.

Augštiausios pāreigos skirtos valdovui ir kariāms. Bet lygiai vertintinos ir šeimos tėvų pāreigos. Visumet jos turi būti atliekamos tauriausiu pasišventimu. Šeimos tėvų elgesys yra visos tautos gėrbūvio pagrindas.

Šios pamokinantios apysakos maža, bet labai svarbi dalis yra Bhagavad Gīta, Palaiminantioji Giesmė, kuri susideda tik iš 700 dveilių eilėsių.

Joje pāsakota, kaip dviejų gentiškų giminių, Pāndavų

ir Kuru, kariuomenės, geriausiai ginkluotos, susitinka kovojimui. Pàndavų pusėje žymiausias karys yra Ardžuna. Jo karinį vežimą valdo Krišna. Kuru valdovas yra aklasis Dhritaràštra. Jis pràšo savo valdininkà Sandžajà, kad jàm aiškintų, kas dàrosi. Jo sūnus, Durjodhana yra užimtas pasitarimo su savo kariàvimo mokytoju Drona.

Taip ir prasideda Bhagavad Gīta. Kad ji neturi bŭti suprantama kaip kokio gyvænimiško vyksmo apysaka, matyti jau iš įvairių vardų. Abi gimini varžosi dël Hastinapŭros, dramblių vietovės, vadinasi, dël gàlių susikau-pimo gyvatos. Laukas, kuriame tenka kautiesi, įvardintas Dharmakšëtra, tiesos ir pareigų lyguma, šventu lauku, kurs seniau buvo Išminties didiūnų nuosavybë. Vyriausi-dvi visos giesmės asmenybi yra Krišna ir Ardžuna. Juodu įvairiais, næt labai prasmingais vardais vadinamu. Ir jų ginklų vardai, pvzd. Devadatta, Dievo duota, primena, kad visa, kas pàsakojama, yra vidinës prasmės ryškinimas.

Krišnà ir Ardžunà reikia išmanyti kaip ypatingas galias žmogaus asmenybėje bei gyvænime. Krišna, Tam-susis, Slëpingasis, yra žmogŭje, bet ir visoje Visatoje Dieviškumas. Ardžuna, Šviesusis, Žinomasis, yra žmoniškumas žmogŭje, asmenybės nusimànymas, są-monybë, paprastai įvardyjama žodiu aš. Šis pasijunta pastatytas ties visokiomis gàliomis ir lydimas visokių

gâlių. Jas visas ir visą vyksmą nustâto ir valdo kâriško veųimo, bûtent, asmenybês vedêjas, Augštiausiasis, ap-sireiškiąs kaip Kriřna (Kristus).

Ardųunai gręsia ir jį supa visokios galybês. O jis lie-piamas įsigyti gâlią joms suvaldyti. Jei jis bûtų apvei-kiamas, jis netektų savo esimo ųinojimo. Laimêdamas jis iřkiltų į Augštiausiojo řviesą, susivoktų patiamo es-mingame gyvume bei pagrindinêje sąmonêje.

Sunku jâm kovoti. Tûlas jêgas jis yra labai pamêgęs. Jos jâm atrodo, tarsi bûtų jo giminês. Kiekvienas ųmogus myli savo nuotaikos bûsenas, savo pageidâvimus, savo mintis ir sumânymus. Tokiose sąlygose ųmogus susipranta æsantiu, ir iš to jâm pasidâro gyvënimo už-daviniai ir jo prasmê.

Visa Bhagavad Gîta, galêtûme sakyti, visa gyvënimo giesmê, siekia sukelti ųmogui sąmoningumą ir gâlią, kad ryřkintų tą savo gyvënimo prâsmę. Yra tai jo parei-ga. Kiekvienas ųmogus pasaulio kûrêjo vartojamas kaip priemonê visâm gyvënimui gyvinti ir tobulinti. Ko-sąmoningesnê ši priemonê, to-reikřmingesni yra jo pa-stangų daviniai visâm pasauliui.

ųmogus įgyja sąmoningêjimui galimumą su kiekvie-nu aiřkesniu nusimânymu, kad jis yra ir bûna Dievûje. O tas jo nusimanymas nuolatai řvinta, ųmogui einant nuořirdiausiai visas gyvënimo jâm skirtas pâreigas, pa-siduodamas Dievo vâliai.

Toks nusimãnymas Dievûje yra atsigavimas patiamo æsmiškame Gyvume. Pats atsigavimas su tãm dãromomis pastangomis ir įgytoji bûsena Hindų rãštuose vadinamas Joga, tai yra, kã mæs įvardyjame žodiu tikyba. Šitše tãm pažymėti vartojamas žodis Gaivata. Žmogus, kurs Dievûje atsigauti stængiasi, yra Hindų įvardyjamas žodiu Jogin. Jãm atitikti sakysime, toks žmogus yra Gaivius, o kurs atgailėja – Gailius. - Pastebėti reikėtų, kad taip, kaip Bhagavad Gĩtoje aiškinama, mąstyta seniau kaip 4000 mætų.

Visas Bhagavad Gĩtos turinys sudėtas iš 18-kos Pokalbių, kurie nẽra lygaus eilėsių gausumo. Jie padalinami po šešis. Taip tada Bhagavad Gĩta yra trijų dalių.

I-Dalis. Žmogus ir prasmingiausias jo Pasistengimas susivokti Dievûje

Krišna tvirtina asmæniškâm žmogui, kad jo gyvænimio prasmê yra darbuoties, veikti, kovoti, į niekâ neatsi-žiûrint. Gyvænimas ir mirimas nêra æsmiški, bet praeinami vyksmai. Augšt abiejų yra esmiškumas, kurį žmogus gyvændamas turi pasitikrinti, vadinasi, gyvas bûdamas, jis turi esmiškêti, esmiškesniu pasidaryti, ir tuo gyvajį gyvænimâ savimi dâr gyvinti.

Visa-tâm svarbus yra veikimas. Jis dvejopas, bûtent mąstymas ir atsidavimas. Bet veikimas neturi kibti prie savo pasêkų. Jis nedarytinasi, kad iš to veikêjui bûtų naudos ar išvængiamas vargas ir bauda, bet kad pildytųsi Augštiausioji valia, kuri pasireiškia iš tos bûklês, į kuriâ žmogus gyvænime yra patækęs, ir iš kurio jâm

iškyla tām tikros pāreigos.

I-Pokalbis. Gaivata iš Sukniubimo.

Ardžuna, žmoniškumo prādas žmogaus asmenybėje, nusimāno ašas dviejų priešingų galybių tārpe. Visokie atsižvalgymai menkina jo ryžtingumą, ir jis nusimena. Numāto baisius įvykius ir kalba Krišnai, savo gyvānimo vādui, apie skaudias pāsēkas, kurios pasidārantios iš giminingų tautų kovos. Netākęs drāsos, Ardžuna visai sukniumba ir žāda nekovoti, veikiau mirti ar pasiduoti.

Ir prasideda Bhagavad Gītos žodiai. Pirmuoju parašyta Om (aum). Tuo norēta priminti Augštiausiojo, kurs yra visa-ko pradia, vyksmas ir galutinumas. Iš to žodio Krikštionims, o ypatiai Europietiams, tæko žodis Amen. Pirmame pokalbyje daug visokių vardų pasitinkame. Visi jie reikšmingi, ir dažnai šitše aiškinami. Tik jie truputį grasina. Toliau jų nebēra tokiame gausume.

Om. Prasideda Palaiminimo Viešpaties Giesmė.

Dhritarāstra sākė:

1. Ką dārė susirinkę Šventojoje Lygumoje, Kurų lau-

kuose, užsidægę kovoti, manieji ir Pàndavai, Sandžaja?

Sandžaja sàkê:

2. Pamàtęs kovai susibûrusià Pàndavų kariuomenę, valdovas Durjodhana, priėjo savo mokytojà ir târê:
3. Žiûrêki, mokytojau, kokis galingas tytveikas yra Pàndavų kariuomenê, sušaukta Drupados sùnaus, išmintingo tavo mokinio!
4. Didvyrių tše, didi šaudytojai tempynêmis (lankais), kovojo lygûs Bhīmai ir Ardžunai, bûtent Jajudhàna, Viràta ir Drupada didiame kovos vežime,
5. Dhrištakētus, Tšêkitàna ir narsusis Kàšios valdovas, Purudžit, Kuntibhodža, Šaibja, Vyrų galingasis,
6. stiprusis Judhamànjus, drąsusis Uttamaudžas, Saubhadra ir Draupadējas, visi didių kâriškų vežimų kariai.
7. Sužinoki bet, Geriausiasai dukart gimusiųjų, ir visus, kurie yra mano kariuomenês vadai, įvardysiu juos tau prisiminti:
8. Tavo Didingumas ir Bhīšma, Karna ir Kripa, Kovų laimêtojas, Ašvatthàmas, Vikarna ir Saumadatti,
9. ir daug kitų karžygių, kurie manęs-dël ir gyvybês atsisàko, su įvairiais ginklais ir kautynių įrankiais, visi miyklûs kovai.
10. Tik nepakankama atrodo mûsų galia, vadovaujama Bhīšmos, o jų kariuomenê, Bhīmai æsant jos vadu, yra

pakankama.

11. Todėl tegul visi karininkai savo dalyse pàgal savo laipsnį užima vietas aplink Bhīšmà!

12. Taip kalbėjusiàm (bûtent Durjodhanai) padaryti džiaugsmà, seniausiasis Kurų, jų têtûnas (Bhīšma, apgailastàvimų turtingasis), pûtê į savo kaušà, kad sugriovê kaip liûto staugimas.

13. Staiga subaubê visokie kaušai, didi ir maži bûbnai, ragai ir trimitai, kad triukšmas buvo didiausias.

14. Tada didingame savo kàriškame vežime, traukiamame baltų žirgų, Màdhava (Mædui lygusis, Saldusis, Krišna) bei Pàndava (Ardžuna) atsistojusiu pûtê į dàngiškus savo kaušus.

15. Hrišikêša (Juslių Viešpats, Gauruotasis, Krišna) pûtê į kaušà Pàntšadžanja (Tautas suburiàs kaušas), Dhanandžaja (Grobininkas, Ardžuna) į kaušà Devadatta (Dievo duota), o Vrikodara (Baisi Vilko Ryklê, Bhīma) pûtê į didjį baisaus veiksmo kaušà Paundra,

16. valdovas Judhištira, Kuntios sûnus, pûtê į Anantavidžaja (Amžinoji Pærgalê), Nakula ir Sahadêva pûtê į Sughošà (Saldbalsê) ir į Manipušpakà (Brangmenimis puošta);

17. ir Kàšja su didiu šaujamu lanku, Šikhandi su didiu kàrišku vežimu, Dhrištadjumna ir Viràta bei neapveikiamas Sàtjaki (Jujudhàna),

18. Drupada ir Draupadêjas, Žæmês Viešpatie, ir galin-

grankis Saubhadra, visi iš visų šalių pûtê į savo kaušus.

19. Tas triukšmas, atsigarsêdamas savo griausmu iš žæmês ir dangaus, drâskê Dhritarâštros sûnų širdis.

20. Tada, pamâtęs Dhritarâštros sûnus susirikiâvusius kovai, ir pradêjus šoviniâms lêkti, Pândų sûnus (Ardžuna), kurio vêliavos žænklas yra bezdionê, pakêlê savo tempynę (lanką),

21. ir sâkê Hrišikêšai šiuos žodius, Žæmês Viešpatie.

Ardžuna sâkê:

Sustabdyki viduryje tarp abiejų kariuomenių mano vežimą, Atšjuta (Nepajudomasis),

22. jeib aš gerai galêčiau įsižiûrêti tuos, kurie atsistoja, kovoti įnirtę, ir su kuriais mân teks rungties kilusiam kare!

23. Matau tše susibûrusius kovai, geidingus įtikti nelabos minties Dhritarâštros sûnui (Durjodhanai).

Sandžaja sâkê:

24. Taip kâlbintas Gudakêšos (Garbanuotojo, Ardžunos), Hrišikêša sustâbdê, Bhàrata (Kovotojau), geriausiąjį vežimą viduryje tarp abiejų kariuomenių,

25. ir ties Bhīšma, Dronia ir visais žæmês didiûnais jis

târê: Žiūrêki, Pârtha (Prithos sî nau, Ardžuna), kaip tše susibûrę visi Kurûs!

26. Ir Pârtha (Ardžuna) mâtê priešais atsistojusius têvus, protêvius, mokytojus, avynus, brolius, sînus, vaikaitius, draugus,

27. uošvius ir bitiulius abiejose kariuomenêse; ir, visus stebêjës, kaip susirikiavusios giminês vienai kovoti su kita, Kauntēja (Ardžuna),

28. sujaudintas târê nusimineš.

Ardžuna sâkê:

Išvydęs šiuos savo gentis, Krišna, kaip užsidægę kovoti, jie susibûrê,

29. mano nariai suglemba ir mano burna džiûsta, visas kûnas dræba ir mano plaukai šiaušiasi,

30. Gândîva (ginklas, lankas) slysta mân iš rankų, mano oda kaista, nebeįstængiu pastovêti ir mano protas sukrinka,

31. matau nelaimês grâsimus[3], Kêšava (Gražplauki, Pilnaplauki, Krišna), o dâr nei nenumatau, ar bûtų ir gæra kovoje užmušti savo gimines. -

32. Negeidauju pærgalês, Krišna, nei valdiuvos, nei pasimêgimo. Ką reikštų mums valdiuva, Govinda (Kârvês, Maistingumo Laimêtojai), kas džiûgavimas, kas gy-

vybê!

33. Mūsų geidaujama valdiuva, džiūgavimas ir pasimâginimas iš jų, kurie sukilę kovai, atsižadêję gyvybės ir lobio,

34. būtent, mokytojai, tēvai, sūnūs, næt gi sântēviai, avynai, uošviai, vaikaitiai, svainiai ir kiti gentys.

35. Nenoriu juos žudyti, jeigu ir mane užmuštų, Madhusūdana (Daimonų Nugalêtojai, Krišna), nei dėl trijų gyvâtų valdymo, ko-mažiau dėl žæmės.

36. Užmušę Dhritarâstros sūnus, kokį patænkinimâ iš to turêtûme, Džanârdana (Žmonių Išblaškytojau, Krišna)? Nuodêmê būtų, žudant šiuos pasikêsintojus!

37. Todêl ištikrųjų netinka užmušti Dhritarâstros sūnus, patių gimines. Ar galêtûme būti laimingi, išžudę savo gentis, Mâdhava?

38. Jeigu jau tie, kurie yra aistros apniauktos dvâsios, nemâto, kaip nusikalstame, ardydami šeimas, neapkędami bitiulių,

39. tada nors turêtûme patys susiprasti ir atsigrežti nuo nuodêmės šeimoms naikinti, Džanârdana!

40. Žûstant šeimoms, žûva ir nepamirštami šeimų pavimai apie pâreigas, ir taip, šeimoms išnykus, viršų tikrai įgauna neteisingumas,

41. neteisingumui vyraujant, Krišna, ir šeimų moteros ištivirksta, Vâršnêja (Vrišnios [Viešpaties] Sūnau, Krišna), o moteroms nusizengiant, visi luomai sugenda.

42. Šis luomų sugedimas vertia į prârają kartu su šeimomis šeimų griovêjus, ir proseniai nebetenka reikšmês, neblikus jiems pagarbos.
43. Tokiais šeimų griovêjû nelabumais ir luomų vertybių naikinimais išnyksta amžinos vertês giminių ir šeimų įprotiai.
44. Ir tiems, kurie yra išrovę šeimų vertybes žmonêse, Džanârdana, tenka bûti nuolatai pragare, kaip girdêjome.
45. Gaila labai, bet mæs kêsinamêsi didiai nusikaltiti. Geidaudami pasimêgti krâsto užvaldymu, mæs ryžtamêsi žudyti savo gimines.
46. Bûtų geriau, jeigu, mân nesiginant ir mætus ginklus, Dhritarâstros sînûs kovoje mane užmuštų!

Sandžaja sâkê:

47. Kalbêjës kovoje tokiu bûdu, Ardžuna, mætęs savo lanką su smigtiais, palaužtas nusiminimo, susmuko savo vežimo sêdâlyje.

Toks tai yra palaiminantios Giesmês, Bhagavad Gītos, slêpiningojo mokslo apie Augštiausiajį, gaivâtos rašto pasiaiškiniimo tarp Viešpaties Krišnos ir Ardžunos pirmasis Pokalbis, įvardintas: Gaivata iš Sukniubimo. (Ardžuna – Višâda – Joga).

II-Pokalbis. Gaivata iš Susimąstymo.

Krišna, dieviškumas žmogūje, aiškina Ardžunai, asmenybės prādui (sąmonybei), kad žmogus sąmoningēja, atskirdamas tai, kas āmžina, nuo to, kas pranyksta, su-prasdamas, kad žmogus turi būti kovotoju, kuriām už-duotos tām tikros pareigos, ir pagaliau, kad reikia jas eiti be prisikibimo prie kokio nors pasitēnkinimo. Ardžunai pageidāvus suprantamēsnių aiškinimų, Krišna nušvietia sąmoningējimo kėlią.

Sandžaja sākē:

1. Jām, kurs taip užuojautos pagautas buvo, kurio ākys āšaromis pasrūvusios giliame nusiminime, Madhusūdana (Daimonų Nugalētojas, Krišna) tārē šiuos žodius.

Palaiminimo Viešpats sākē:

2. Iš kur šioje visa nulemiantiojoj būklėje tau toks suglebimas, kurs nemēgstamas tauriųjų, kurs nekelia augštyn ir nēra garbingas, Ardžuna?

3. Nepasiduoki silpnumui, Pārtha! Tau jis nepridera. Atmeski gēdingą širdies bailumą! Sukilki, Parantapa

(Priešų Naikintojau)!

Ardžuna sâkê:

4. O kaip galétiau su smigtiais kovoje pulti Bhīšmą ir Droną, Madhusùdana? Juodu yra pagarbos verti, Arisùdana (Priešų Nugalétojau)!

5. Geriau pasaulyje gyvènti išmaldomis negu užmušti garbingus mokytojus. Mušęs tuos mokytojus, kad ir geidaujantius mūsų vertybių, aš vâlgyčiau krauju apšlakstytà duoną.

6. Dâr ir nežinome, kas mums svarbiau, ar kad mæs juos, ar kad jie mus pærgalètų. Užmušę šiuos Dhritaràštros sùnus, sukilusius prieš mus, ir mæs nebe-norètûme gyvènti.

7. Užniktas užuojautos niûkumo, mano protâvimas krinka, ir nebenuvokiu, kas mano pareiga; tai ir klausiu tave, kas bûtų geriau (mân daryt). Pasakyki mân , Ta-vo mokiniui, tai ryškiai! Mokink mane, tave prâšantjij!

8. Nenumatau, kad išnyktų mano nusiminimas, kurs džiovinà visus jausmus, jeigu pasaulyje ir įgyčiau nelyginamai klestèjantià valdiuvà ar taptiau næt dievaitiù viešpatiu!

Sandžaja sâkê:

9. Taip kalbējēs Hrišikēšai (Krišnai), Gudakēša (Ardžuna), tas Parantapa, nutilo, sâķēs Govindai (Krišnai), kad nenorīs kovoti.

10. Tada Hrišikēša, lyg nusišypsodamas viduryje tarp abiejų kariuomenių, târê nusiminusiâjâm šį žodį, Bhàrata.

Palaiminimo Viešpats sâkê:

11. Tu gailies tų, kurie neapgailētini, nors tavo žodiai ir yra prasmingi. Išmintiai negedi nei dėl gyvųjų nei dėl mirusiųjų.

12. Nebuvo laiko, kada nebûtiau buvęs, nei tu, nei šie tytveikų didiûnai, ir nesiliausime bûną po viso.

13. Kaip gimusysis savo kûne patiria vaiko metus, jaunâtvę ir senâtvę, taip jâm ir tenka naujas kûnas. Ryžtingasis todêl nesigraudæna.

14. Santykiâvimai su daigtiškumu, Kauntēja (Ardžuna), padâro patiriamu šaltį bei karštį, smagumą bei skaudumą, visa-tai užeina ir praeina, bûdamos pragaištantios pâirtys. Pakeški jas, Bhàrata!

15. Kurio jie nebesukretia, Vyrų Stipriausiasai, kurs pasilieka nejaudinamas skausme bei džiaugsme, tas pribrêdęs nemirtingumui.

16. Kas neæsmiška, tâm nêra buvimo, o kas æsmiška, tai niekumet negâli pranykti. Tai galutinai išmâno,

kurs tiesą rægi.

17. Žinoki, kad esamasis Tat (Visatos kilmê), kurio Visata yra išplêsta, nėra sunaikinamas, niekas negali įvykdyti Nepakintantiojo pranykimą.

18. Sâkoma, Įsikûnyjusiojo âpraiškos pragaištantios, kurias sau kuria Esamasis, Nesunaikinamasis, Neišmaštomasis. Todêl kovoki, Bhàrata (Ardžuna)!

19. Kurs Jį laiko žudytoju, ir tas, kurs mânô, æsas žudomas, abu yra nežinêliu. Esamasis nežudo ir nėra žudomas.

20. Nêra Jis gimęs, ir nemiršta niekadôs, kaip bûvęs, taip ir bûs, niekumt negimęs, nuolatai æsamas, âmžinas, Jis nedingsta, kad kûnas ir žûva.

21. Kurs jį žino nesunaikinamu, nuolatai æsamu, negimusiu, nemenkêjantiu, Pàrtha, kai tas galêtu žudyti arba žudydinti?

22. Kaip žmogus nudêvêtus drabužius atideda ir naujus apsivelka, taip Esmiškumas išgyventus kûnus palieka ir apsireiškia iš naujo įsikûnydamas.

23. Nesužeidia Jo ginklai, ugnis Jo nedægina, vanduo ndrêkina, nedžiovina Jo vêjas.

24. Nesužeidiamas, nesudæginamas, neišmirkomas, nesudžiovinamas, pastovus, visame bûvas, nepajudomas, nepasænstas,

25. Jis įvardyjamus neapreikštu, neišmânomu, nepakintantiu. Todêl, Jį tokiu pažinęs, neturêtai nusiminti!

26. Bet ir manydamas, kad Jis nuolatai gimsta ir miršta, ir tada tu, Galingranki, neturėtai gedėti!
27. Kas gimsta, tiesa, tām tenka ir mirti, o vėl užgimti, kas mirė. Todėl neturėtų tave raudinti tai, kas daigtiškume neišvengiama!
28. Neapreikštos yra būtybės savo pradioje, apreikštos vidurinėje būtyje, Bhàrata, o išgaišusios, jos yra tik neapreikštos. Tai kām dejuoti!
29. Tūli žiūri į tai, kaip į nuostabumą, kiti apie tai kalba kaip apie nuostabumą, dār kiti girdi apie tai kalbant, kaip apie nuostabumą, bet visaip kalbant, ir visa-to pasiklausius, dār nėra išmanyta.
30. Kas įsikūnyja, tai niekuomet nėra sužeidiama kūne, Bhàrata! Todėl nereikėtų liūdėti dėl gyvūnų!
31. Ir atsiužiūrėdamas į savo pàreigą, tu neturėtai bûgštauti.
32. Kâriui nieko nėra garbingesnio kaip kovoti, Pàrtha, už teisingumą. Tarsi dangaus vartai jiems vertusi, taip yra palaiminti kariai, kuriems tenka tokios kovos!
33. Nenorėdamas kovos už teisingumą, tu neigi savo pàreigą bei garbę, ir pasidarai nuodėmingu.
34. Tau tektų neišdylanti gėda. O tauriājām panieka baisesnė už mirtį.
35. Didieji kariai vežimuose manys, tu pabûges bėgai iš kovos, o jų iki šiol labai gerbiamas, būsi menku laikomas.

36. Tavo nedraugai kalbės tave peikiantius žodius, tavo išgales pašiepdami. O kas daugiau skaudėtų negu tai?
37. Užmuštas tu patektai į dangų, o priešą nuveikęs, tu pasimėgtai žeme. Todėl pakilki, Kauntėja, pasiryžki kovai!
38. Imki kaip lygų džiaugsmą bei skausmą, naudą bei nuostolį, pėrgalę bei pralaimėjimą! Juoskisi kovai, ir tu nebūsi nuodėmingas! -
39. Taip aiškinta tau iš protāvimo mokslo. Dabar klausykis, ką gairvatos budrumas pataria! Tām atsidāves, Pārtha, tu atmesi, kas veiklumą smelkia.
40. Ir nebūs nepasisekimų, nebūs jokių nuklydimų. Nāet visai menkas pasišventimas pāreigi numalšina didiā baime.
41. Ryžtingoji siela yra vieninga, Kurų Numylėtasai! Labai išskiedusios ir nesibaigiantios yra suglābėlių nuomonės.
42. Nesusiprātėliai aiškinasi kalbingai, įsikibę į šventraščių žodius, Pārtha, tvirtindami, kad juose neāesā nieko daugiau, kaip kas rašmenimis žyminama.
43. Geidulingos sielos, jie tiki įkilsiā į augštiausiājį dangų ir pateksiā į naujā užgimimā kaip į tikrā savo darbų dāvinį ir visokiais žygiais įgysiā smagumų ir viešpatin gumā.
44. Visiems, kurie trokšta pomėgių ir įsigalėjimo, kurių dvāsia tuo patraukta, nėra galimas sielos nusistatymas

ir parimimas laiminantiame susikaupime.

45. Šventraščiai kalba apie tris prigimties kokybes. Laikykis augšt tų kokybių, Ardžuna, augšt priešybių grutės, pasilikdamas patvariai skaistume be lobio goduliavimo, susikaupęs Esmėje!

46. Kaip iš visų pusių suplaukęs mazo tvenkinio vanduo yra naudingas visakam, taip visa-kas yra šventraštyje, kas šviesina dvâsininką.

47. Tavo dalykas yra vien teisingas veikimas, bet niekad os jo daviniai. Nesileiski âkstinamas veiklai to, kas tau iš jos teks, bet nepasiduoki dykinėjimui!

48. Patvarus gaivatoje dirbki savo dârba, prisikibimą atmætęs, Dhanandžaja! Tesie tau vistiek pavykimas ir nepavykimas! Toks sielos giedrumas vadinamas gaivata.

49. Daug menkâsnis negu gaivata iš susimąstymo yra veiklumas, Dhanandžaja. Susivoki skaistiam budrum! Apgailétini yra, kurie dirba viliojami lobio.

50. Kurs yra budrios dvâsios, tas išskyla iš abiejų, iš maginantio ir skudinantio veikimo. Todël gyvêki gaivatoje! Gaivata suteikia sugebėjimą veiklai.

51. Išmintius, atsibudęs dvâsinėje šviesoje, atsižada savo pastangų vaisių; iškilęs iš gimimų bûtinumų, jis susivokia patiamo išganingume.

52. Jeib tu budrêdamas galétai atmesti apsiniaukimo painiavas, tu turi laikytis augšt visa-to, kas bûtų ar bu-

vo girdima.

53. Jeib tu, klaidinamas visokių mokslų, galėtai pasilikti nesuvirpintame sąmoningume, tu turi siekti gaivâtos budrumo.

Ardžuna sâkê:

54. O kuo pasižymi tas, kurs yra nuolatinio budrumo ir gilaus susikaupimo, Kēšava? Kaip kalba, kurs yra patvarios dvâsios, kâm jis mēgsta sêdêti, kâm vaikštioti?

Palaiminimo Viešpats sâkê:

55. Kurs atmeta visus geidâvimus, Pârtha, kurie smelkiasi į širdį, ir, parindamas Esmêje, yra patenkintas esmingumu, tas vadinamas æsantiu tvirtos dvâsios.

56. Kurio širdis nebesuvirpa skausmuose, ir linksmume liekasi be užgaidų, kuriâm nebêra aistrų, baimês, pyktio, tas vadinamas patvarios dvâsios užsigrûdêliu.

57. Kurs visais âtžvilgiais bûva be prisikibimo, vis-tiek ar jį pataikintų malonumas ar nemalonumas, nieku nebesidžiugindamas, nieku nebapsimaudydamas, tas yra patvarios dvâsios.

58. Kurs savo jusles nuo juslinių dalykų atlaiko, kaip vêžlys savo narius įsitraukia, tas yra patvarios dvâsios.

59. Juslių dalykai atkrinta nuo sielos, kuri jais nebe-

mintą, jai liekasi tik dâr jų skonis, bet ir skonis pranyksta, kada siela yra patyrusi Augščiausiąjį.

60. Vis dėlto juslės kartais smarkiai užninka ir išmincingojo didių pastangų žmogaus širdį, Kauntėja, tarsi siekdamos ją išrauti iš šaknų.

61. Jas visas drausmėje laikydamas ir Manyje susivokdamas, augščiausiame savo siekinyje, jis Manyje parims; jusles suvaldius, dvâsia tvirtėja.

62. Atsiduodamas juslių dalykams, žmogus prie jų ir kimba; iš to prikibimo kyla geidulingumas, iš geidulingumo išauga aistringumas;

63. aistringumas niaukia dvâsią ir atmintis pakrinka; tokia atmintis sudarko protą ir žmogus žûva.

64. Bet kurs, atsikliudęs nuo daigtiškumo traukos ir atsparos, gyvæna daigtuose susivaldydamas, Æsmei vadovaujant, tas pasieka palaiminimą.

65. Palaiminime visos sielvartos išnyksta, ir nurimusioje širdyje užteka sąmoningumas.

66. Nêra budrumo tâm, kurs nesusivaldo; nêra jo ir tâm, kurs nesusikaupia; be susikaupimo nêra nurimimo, o nenurimusiâjâm nêra palaiminimo.

67. Klaidinantioms juslêms atsiduodant, jos prisitaikina nuotaiką, kuri protą plêšia su savim kaip vêjas vandenyne laivą.

68. Todêl, Didranki, protas tojo, kurs visiškai atitraukia jusles nuo juslinių dalykų, yra giedrus.

69. Kas yra aptæmdanti naktis visoms bûtybëms, tame atsigavusysis budi, o kas kitoms bûtybëms rodosi budëjimu, tai rægintiâjâm tæra nakties prieblanda.

70. Kurio nebejaudina jî pasiekiantios geislumo pâzados, kaip nebesujudina jûrû visos upês, kurios į jas liejasi, tas prikyla palaiminimâ, bet ne tas, kurs trokšta geismo dalykû.

71. Kurs atmeta visus geidulius ir žengia tolyn be jû, be asmeniniû siekimû, prie nieko neprisikibęs, tâm tenka ramybê

72. Tai yra susivokimas Augštiausiajame, Pârtha; ir nebæra krikdinamas, kurs jame yra atsigâvęs. Amžiams pasibaigus, jis Augštiausiajame nuvokia tilsmâ. (Nirvâna).

Toks tai yra palaiminantios Giesmês, Bhagavad Gîtos, antrasis Pokalbis, įvardintas Gaivata iš Susimâstymo. (Sânhja Joga.)

III-Pokalbis. Gaivata iš veiklumo.

Žmogui numânius savo nesusipratimâ, dieviškumas jo sieloje jâm apreiškia, koku veiksmu jis samoningêja. Gyvænantiâm negalima bûti nieko neveikus. Gyvænimas

yra nuolatinis vyksmas, kuriame dalyvauja kiekvieno gyvūno veikla. Nuolatai plinta pasaulio susikūrimas, ir kiekviena būtybė spręndia jame savo uždavinį.

To sprendimo raidoje iškyla įvairiausi reikalai. Į juos žmogus, būtent žmoniškumo pradas yra įpintas. Todėl jis veikti turi. Bet jo tobulėjimui būtina, kad jis dirbtų savo darbą, eitų jām skirtas ppareigas. Tik jis neturėtų būt prisikibęs prie savo veikimo ir jo davinų, o turėtų pasilikti nesuvaržytas augšt visa-to. Žmogaus pasidarbavimo prasmė yra veikti kaip Visatos Kūrėjo priemonė. Taip reikia suprasti savo pašaukimą. O pasilikant savo veikloje be sekmės tenka surasti tām priešastį.

Ardžuna sākė:

1. Jeigu protāvimas daugiau reikštų negu veikimas, kaip tu, Džanardana, sakai, kodėl tai mām skiri tokį baisų uždavinį, Kēšava?
2. Savo keistais žodiais tu trikdai mano protāvimą. Pasakyk mām visai ryškiai, kaip galėčiau pasiekti gerovę!

Palaiminimo Viešpats sākė:

3. Kaip sakiau, Nenusikaltėli, gyvenime dvejaip tikima, būtent, kad gaivata prikopiama mąstymu, kaip

tvirtina protaujantieji, ir veikiant, kuo rūpinasi gaičiai.

4. Žmogus neatsikliudo nuo veiklos, nieko nedarydamas, ir nepasieka tobulumo, visa-ko atsižadėdamas.

5. Niekas negali būti ir tik akies mirksnį nieko neveikęs; jis neišvengiamai savo prigimties kokybių yra vertiamas ką-noris daryti.

6. Kurs atsisėdęs sulaiko savo narius, kad pasilieka neveikią, bet savo viduje prisimena juslių dalykų, tas yra sugædusio protavimo ir vadinamas apsimætëliu.

7. Bet kurs savo jusles valdo savo protu, Ardžuna, be prisikibimo naudojasi savo veikimo nariais gaivâtai iš veikimo, tas yra šaunus.

8. Daryki, kas teisingai darytina! Vis geriau yra veikti, negu neveikti. Næt kûno reikmænês šaukia pasidarbavimo.

9. Neminint pasiaukojimo veiksmų, pasaulis palaikomas darbais. Todël, Kauntēja, bûki darbštus be prisikibimo!

10. Kadaise sutvêręs žmones, jiems skirdamas pasiaukojimą, Kûrybos Viešpats sâkê: Aukodamiesi tarpsite; tegul tai bûna jûsų pageidavimų pænas (jûsų mælziamâ kârvê)!

11. Dieviškumui teikdamiesi, jûs misite iš dieviškumo; taip vienas tekdamas antrâm, jûs pribrešite augštiausiâjâm lâbui.

12. Dieviškumas, priimdamas pasiaukojimą, jums suteiks patėnkinimą. Kurs neatlygina tām, iš kurio jis minta, tas yra vagis.
13. Tauriejie, kurie minta tuo, kas lieka iš atnašų dieviškumui, laisvinami iš nuodėmių; bet tiejie, kurie visa skiria savo āsmeniui, yra niekingi nusidėjėliai.
14. Gyvūnai tarpsta iš maisto, kaip maistas iš lytaus, lytus iš aukų, o aukos auga iš veiklumo.
15. Žinoki, kad veiklumas kyla iš Kūrėjo, Kūrėjas iš Augštiausiojo; todėl Augštiausiasis, kurs visame yra, būva ir aukoje.
16. Kurs gyvėndamas nedalyvauja gyvėnimo raidoje (neseka sukamuoju ratu), pasimėgdamas juslėmis, nusideda gyvėnimui, Pārtha, ir gyvėna be prasmės.
17. Bet kurs pasimėgsta vien Esmingumu, Jame viename rasdamas visą āpstą, Juo būdamas visiškai patėnkintas, tām nieko nebėra, ką daryti.
18. Jis nesisieja su veikimu nei su neveikimu ir jis nepasidāro priklausomu kokių nors būtybių.
19. Todėl visumet be prisikibimo vykdytinas yra dārbas. Tokiu būdu, dėdamas pāstangas, žmogus susivokia Augštiausiajame.
20. Vien tik savo veikimais valdovas Džanaka ir kiti, gyvėndami žmonių gerovei, tobulėjo. Taip ir tu, į tą gerovę atsižvelgdamas, turėtai darbštus būti!
21. Ką tik veikia žymesnybė, tą ir kiti žmonės dāro; jos

pareikštas pavyzdys viso pasaulio yra sėkamas.

22. Nêra Man nieko darytino visose trijose gyvâtose, Pârtha, ir nieko nepasiekto, kas siektina; vienok visuose veiksmuose Aš esmi.

23. Jeigu Aš nedalyvautiau nesiliaudamas veiksmuose, žmonês visur mestų darbą ir slinktų mano taku, Pârtha.

24. Pasauliai sugriûtų, jeigu Aš kada nieko nebeveiktiau. Aš bûtiau sumišimo kûrêju ir pražûdyčiau šias gimines.

25. Kaip neišmânêliai veikia su prisikibimu, Bhàrata, taip ir išmintingasis turêtų veikti, bet be prisikibimo, siekdamas pasauliui gerovês.

26. Išmintingasis neturêtų atitraukti neišmânêlius nuo jų darbo, prie kurio jie kimba, bet juos skâtinti mylêti veiklumą, pats bûdamas veiklus Mân atsidâvęs.

27. Visi veiksmai visumet sukeliama gamtos kokybių. Savo esmêje savininkâvimo (egoizmo) apsvaigintasis mânno, jis æsąs veikêjas.

28. Vienok tasai, Galingranki, kurs nuvokia æsmišką skirtumą tarp kokybių ir veiksmų, ir supranta, kad kokybês yra kokybêse skâtinimu, nepaværgiamas savo veikimo.

29. Gamtos kokybių apmonyti neišmânêliai yra kokybių vertiami veikti; neturêtų jų klaidinti, kurs visa žino.

30. Mân skirdamas visus veikimus, savo širdimi parimdamas Esmêje, nesikurdamas vilti, nesikaupdamas lo-

bio, atsigâvęs iš aistrumo, taip tu sukilki!

31. Kurie patvariai laikosi Mano nuomonės gyvu tikėjimu, nesišiaušdami, tuos išvaduoja jų veiklumas.

32. Kurie į tai šnairuoja ir nesilaiko Mano patarimais, tuos žinoki æsant apniauktos dvâsios! Netækę nuovokos, jie žûva.

33. Gyvænt atitinkamai savo prigimčiai linksta ir išmintingasis. Gyvûnai sæka prigimtimi; jai priešinties be prasmės.

34. Juslinių dalykų patrauka ir atspara glûdo juslêse, jiedviem nereikia pasiduoti; juodu trukdo atsigavimą.

35. Geriau yra eiti savo pæreigas be sêkmės, kaip kitų pæreigas sêkmingai. Geriau savo pareigose ir mirti; kitų pareigose glûdo grasa.

Ardžuna sâkê:

36. Bet kas vertia žmogų nusidėti, ir net prieš norą, Varšnêja, tarsi jis būtų gâlios veikiamas?

Palaiminimo Viešpats sâkê:

37. Padâro tai geiduliâvimas bei aistringumas, gimdamu iš kaitriosios kokybės, kuri yra didê rijikê ir labai kenksminga. Pažinki ją gyvænime kaip priešą!

38. Dûmai gaubia liepsną, veidrodis plikinamas dulkių,

gæmalas apgobtas gimdos, taip gyvænimas tos kokybês yra siautiamas.

39. Geiduliais niaukiamas net išmintiaus išmânymas šiojo nuolatinio priešo, kurs, Kauntēja, yra neišdeganti liepsna.

40. Sâko, jis gyvænąs juslêse, nuotaikoje ir protâvime; iš tše jis klaidinąs išmânymą, apgaubęs įsikûnijusiaja sielą.

41. Todêl iš karto tramdyki savo jusles, Bharatų Geriausiasai. Parblokški nuodêmių gamintoją, žinojimo ir išmânymo naikintoją!

42. Sakyta, kad juslês æsantios šaunios, bet pranašennis už jas yra protas, jį viršija išmintis, bet ir už ją kilnesnis yra Jis, bûtent Esmingumas.

43. Taip, Jįjį nuvokęs augštæsni už išmânymą, savo æsmę tvirtinki Esmingume! Nuveiki, Galingranki, priešą, kurs reiškiasi geiduliais ir sunkiai yra apgalimas! Toks tai yra palaiminantiosios Giesmês, Bhagavad Gîtos, tretiasis Pokalbis, įvardintas Gaivata iš veiklumo. (Karma Joga).

IV-Pokalbis. Gaivata iš skaistêjantio Išmânymo.

Žmogus turêtų į savo veiklą žiūrėti kaip į Augštiausiajâm atnešamą auką. Krišna todêl antrina tiesos siekiantio mąstymo bei protâvimo ir išmânymo bûtinumą. Jų šviesoje tiktai gali bûti patikrinamos pâreigos, kurias reikêtų eiti be atsižiûrêjimo į tai, kas iš to teks patiâm veikêjui. Tokiu atžvilgiu dêstomi įvairûs atsigavimo bûdai. Krišna ir mini kartotinus įsikûnyjimus, atsakydamas į Ardžunos klausimus, ir taip atsitiktinai dar prisimena Visatos âmžiaus vyksmų, jeib aiškiausias supratimas bûtų gâlimas.

Palaiminimo Viešpats sâkê:

1. Šį nesvyruojantįjį atsigavimą Aš aiškinau Vivasvânui (Saulês Dieviškumui); Vivasvânas pranešê jį Manui; Manus jį skelbê Ikšvâkui.
2. Tokiu bûdu tas gaivâtos mokslas tâko ateitiai ir buvo sužinotas išminties didiûnų; bet âmžių srovêje jis nusæko, Parantapa (Priešų Nugalêtojai).
3. O šitą senovêje žinotą atsigavimą Aš aiškinu šiandien tau, Mân pasišventusiâjâm, savo bitiuliui; jis yra tikriausias slêpinys.

Ardžuna sakê:

4. Tu vêliau užgimei, ankstæsnio gimimo buvo Vivasvânas, kaip tai turêtiau suprast, kad Tu pradêjæs

tą mokslą skælbti? (Palyg. Jono Evang. 8-, 57- ir 58-)
Palaiminimo Viešpats sâkê:

5. Daug yra buvusių Mân užgimimų, kaip ir tau, Ardžuna, visus juos Aš žinau, bet tau jie nêra žinomi, Parantapa.

6. Negimusios ir nepragaištantios esmês Aš esmi visų bûtybių Viešpats, bet, glûdodamas apraiškoje, kuri yra Manoji, gimstu Savaja vaizdavimo galia.

7. Kada-nors tik žmonijoje nyksta teisingumas, Bhàrata, ir nuodêmês įsigali, Aš Pats apsireiškiu.

8. Geriems apsaugoti, piktadariams išnaikinti, teisingumo dêsniams iš naujo statyti Aš âmžiais gimstu kartotinai.

9. Kurs taip Mano dievišką gimimą ir veiklą ištikrųjų išmâno, tam, kûnâ palikus, nebetenka užgimti, jis atsi-gauna Manyje, Ardžuna!

10. Daug yra tų, kurie, iškilę iš geidulingumo, iš baimês ir nelabumo, Manyje susivokia; skaistinti išmânymo ug-nimi, jie patenka į Mano bûvâ.

11. Kokių tik bûdu žmonês Mân artinasi, taip Aš juos priimu; Mano yra kiekvienas tâkas, kuriuo žmonês iš visur atkyla.

12. Kurie geidauja sêkmês savo veiklai ant žæmês, tie aukojasi dieviškoms galybêms (dievaitiams); o žmonių gyvenime veiklumui labai greitai tenka davinių.

13. Ketveri yra Mano išauginti žmonių luomai, kurie

skiriasi kokybėmis ir veikimais. Pažink mane ašant jų Kūrėju! O tik taip neveikiu ir nenusiālinu.

14. Veikimai Manęs neapšlāksto, negeidauju savo darbo vaisiaus. Kurs mane tokiu išmāno, tasai savo veiklos nėra varžomas.

15. Tai išmanydami, proseniai siekė išvadāvimo, skirdamiesi veikimui. Todėl ir tu būki veiklus kaip protėviai senais laikais!

16. Kas yra veikla ir kas neveikla, apie tai nėt žynių nuomonės svyruoja. Todėl noriu tau aiškinti, kas yra veikla, jeib, tai sužinojęs, liktasi be nusidėjimo.

17. Reikalinga suprasti, kas yra veikimas, kas klaidingas veikimas ir kas neveikimas. Veikimo tākas yra klampus.

18. Kurs veikime māt neveikimą, o neveikime — veikimą, tas žmonėse yra budrus ir veikdamas pasilieka iškilęs.

19. Kurio visi žygiai dāromi be geidulių ir svajonių ir sutirpsta išmānyimo ugnyje, tas budintiųjų vadinamas išmintiumi.

20. Nebekibdamas prie savo veiklos davinių, visumet patėnkintas, veikime būdamas nepriklausomas, tas žmogus ir veikdamas nieko neveikia.

21. Niekui nesivildamas, savo mąstymą ir širdį valdydamas, palikęs visą lobių graibstymą, vien kūnu veikdamas, jis nenusideda.

22. Pataenkintas tuo, kas pasiseka pasiekti, iškilęs iš priešingybių grūtės (džiaugsmo ir skausmo), nepavydus, likdamas pasisekime ir nepasisekime vis toks pat, tas ir veikdamas nėra varžomas.
23. Kuriâm prisikibimas yra išnykęs, kurs laisvai laiko savo protâvimą sąmoningumo šviesoje ir savo veikimą padâro aukojimu, tam veikiant, veikimas savaimė vyksta.
24. Amžinasis Kûrêjas pats yra aukojimas ir pats auka, Kûrêjas ugnyje Kûrêjo atnašaujamas. Kurs visiškai atsiduodamas Kûrêjui veikia, pats aukoja save ir gyvêja Kûrêjûje.
25. Tûli gaiviai aukojimą skiria dieviškomis galybêms (dievaitiams), kiti net aukojimą aukoja, jį išliedami į Kûrêjo ugnį;
26. kiti aukoja pradedamą girdą ir kitas jusles susikaupimo ugnyje; dar kiti aukoja, ką girdi ir ką šiaip juslėmis patiria jusmo ugnyje;
27. vėl kiti aukoja visą juslių veiklą ir gyvybės kvêpavimą gaivâtos ugnyje, kuri, jiems susikaupiant, įžiebta išmânymo;
28. kiti aukoja lobį, atneša užsigrûdinimo ir gaivâtos auką; kiti aukojasi tyliu skaitymu ir išmânymo siekimu, o vienuoliai — aštriais apžadais;
29. dâr kiti laiko kaip auką iškvêpavimą įkvêpavime ir įkvêpavimą iškvêpavime, manydami tokiu kvêpavimo

prižiūrėjimu įkylą į gyvavimo prieglaudą;

30. kiti, saikingi vâlgyme, aukoja savo gyvybės kvâpą gyvybės kvapuose. Visi šie moka aukoti ir savo aukojimu jie atsigaua iš susibjaurinimo.

31. Kuriems skani gyvinanti aukų esmė, tie patenka į nekintantį amžinąjį Kûrêją; neaukojantiesiems neskirtas žæmiškasis ir ne anasis gyvænimas, Kurų Geriausiasai.

32. Daug visokių aukų paskleidžiama ties augštiausiuoju. Žinoki, kad visos jos kyla iš veiksmo! Tai išmânęs, būsi išvaduotas.

33. Geræsne už daigtinę yra auka, kuri atnešama išmânymu, Parantapa; visas veikimas be išimties turi savo augštumą išmânyme.

34. Jo sieki klusnumu, klausinėjimu ir tarnâvimu! Tiesą rægintieji išmintiai tave pamokys.

35. Tiesai budrêjęs, nebepateksi į šį apsiniaukimą, Pândava; nêsa taip tu visas būtybes be išimties matysi Esmingume, tai æsti Manyje.

36. Net būdamas nuodëmingiausiasis visų nusidêjêlių, tu išmânymo keliu iškilsi iš visų nusmukimų.

37. Kaip uždegta ugnis visus dægmenis pavertia pelenais, Ardžuna, taip išmânymo ugnis visus veikimus sudægina.

38. Nêra gyvænime panašaus kito skautintojo kaip išmânymas. Kurs gairvatoje gyvêja, tas įgyja išmânymą

tikru laiku Esmingume.

39. Ir tikėjimu gyvenantiąjams sušvinta išmānymas, jeigu jo nuoširdiai siekia. Išmanymas tenka ir tām, kurs suvaldo savo jusles; sąmoningęjes jis be delsimo iškyla į augštiausiajį ramumą.

40. Bet nenusimānantioji, netikintioji ir abejojantioji asmenybė žūva; nei šis, nei kitas gyvānimas ir joks palaiminimas nelāmtas abejantiąjams.

41. Kurs gaivātoje yra atsižadęjes veikimo, kurs abejojimą yra nuveikęs išmānymu, kurs yra patākęs Esmingumui, tas veikimo nebepāntiojamas, Dhanandžaja.

42. Todėl Esmingumo išmānymo kardu nudėki abejojimą, gimusį iš nežinojimo, kurs glūdo širdyje! Tvirtinkis gaivātoje ir būki ryžtingas, Bhārata!

Toks tai yra palaiminantiosios Giesmės, Bhagavad Gītos, ketvirtas Pokalbis, įvardintas Gaivata iš skaitėjantio Išmānymo. (Džana-Vibhaga-Joga).

V-Pokalbis. Gaivata iš veiksmo davinių atsižadėjimo.

Ardžuna kartoja klausimą apie atsižadėjimą nuo veikimo pasiekimų ir apie gaivātą. Ir Krišna nušvietia laimingumą tųjų, kurie nebekimba prie veikimo davinių, vienok eina savo pāreigas su pasišventimu, žinodami,

kad viskas, visi vyksmai kyla iš Esmingumo apsireiškimų, iš Kûrybos gâlių. Asmeniškasis žmogus iš savo gâlios nieko gæro ir švento, visai nieko padaryti negâli. Visas lâbas pareina iš Augštiausiojo. Kurs nori tikslin-gai elgties, turi siekti budrumo, sąmoningêjimo. Tada jis veikia kaip Augštiausiojo vâlios priemonê. O ta valia apsireiškia dieviškoji išmintis.

Ardžuna sakê:

1. Tu giri atsižadêjimâ nuo veikimo davinių, o toliau vël giri gaivâtâ; kas yra jûdviejų geriau? Pasakyki man tai, visa ryškiai aiškindamas.

Palaiminimo Viešpats sâkê:

2. Atsižadêjimas ir gaivata iš veikimo, abu kelia į augštiausiąjį palaiminimą. Bet gaivata iš veikimo yra pranašesnê už atsižadêjimâ nuo veikimo davinių.

3. Žinotina, kad atsižadêjusiųs, jeigu jis yra patvarus, jeigu jis niekâm nêra nelâbas ir nieko nebegeidauja, kuriâm iš tikrųjų nebêra priešingybų grutių, Didranki, laiminamas, ir jis laisvêja lengvai iš apkalimo.

4. Vaikai, bet ne išmintiai, kalba apie žmogaus pakitimâ protâvimu ir apie pakitimâ gaivata kaip apie du skirtingu keliu; o kurs tik ir vienaip nuoširdiai pasi-stængia, įgyja abiejų lâbâ.

5. Tas lygis, kurį protaujantieji pasiekia, į tą įkyla ir gaiviai; æsmiškai mąstymas ir gaivata yra vienas ir tas pats; kurs tai mâto, tas rægi.

6. Tiesa, atsižadėjimas, Didranki, be atsigavimo yra sunkiai vykdomas, bet gaivâtai pasiskyrusysis gailius ne po ilgo susivokia Augštiausiajame.
7. Kurs yra gaivâtoje budrêjës, kurs yra skautios širdies, drausmingos asmenybês, suvaldytų juslių, kurio esmê sąmoningêja iki visų būtybių Esmiškumo, tas ir savo paties veiklos nėra veikiamas.
8. Aš nieko nedarau, sâkosi Esmingumą nuvokęs iškilusysis, kada jis žiûri, klausos, lietia, uosto, valgo, juda, miega, kvêpuoja.
9. Kalbêdamas, duodamas, imdamas, akis atvêrdamas ir užmærkdamas, jis numâno, kad joslês dalyvauja jusliniuose dalykuose.
10. Kurs visą savo veiklą pašventia Augštiausiâjâm ir veikia atsikliudęs nuo prisikibimo prie jos laimêjimų, tas nėra nuodêmių gadinamas, kaip lotaus lâpas neišmirkomas vandens.
11. Gaiviai, kurie be prisikibimo veikia vien kûnu, mąstymu, protâvimu, dargi joslêmis, tie dæda pâstangas savo æsmei skautêti.
12. Atlyžës savo veikimo naudingumui, nusiteikusysis įkopia į galutiną ramumą; nedarnusis, âkstinamas savo geidulių, prisikimba prie savo veiklos vaisių ir yra jų sustinginamas.
13. Dvâsioje atsižadêjës nuo visų veiksmo davinių, tâpës savo asmenybêje viešpatingu, įsikûnijusysis gyvæna de-

vynių vartų gyvâtoje (kûne), o nei neveikia, nei veiki-na.

14. Pasaulio Viešpats nekuria tytia veiklumo nei veikimų, nei veiklos bei jos davinių sutapimo; visu tuo reiškiasi pati prigimtis.

15. Viešpats neprisiima kieno nors nuodêmês nei dorybės. Kada išmânymas apniaukiamas nesizinojimo, gyvænantieji tækša drumstume.

16. Bet kuriems nesizinojimas yra išnykęs Esmingumo patyrimė, tiems saulêta išmintis atspindi Augštiausiajį.

17. Mąstydami apie Æsamąjį, su savo esme susivokę Æsamame, gyvændami Æsamame, Æsamâm būnant augštiausiuoju jų siekiniu, jie nukyla, iš kur nebegrižta, jų nuodêmês yra pranykusios sąmoningume.

18. Tokie šviesuoliai stæbi lygiu būdu žinojimą bei kuklumą įsigijusįjį dvâsininką, kârve, dramblį, šunį, næt gi tą, kurs šuns mêsą kæpa.

19. Jau žæmiškame gyvænime viršų palaiko, kurių dvasia tokiam kilnume pasilieka. Amžinasis Kûrêjas neapdergtas visame yra lygus, todël jie Kûrêjûje ir gyvæna.

20. Susivokusysis Augštiausiajame nesileidia džiuginamas to, kas jam malonu, ir nesileidia jaudinamas to, kas jâm nemalonu; tvirtos, neapniauktos dvâsios jis Augštiausiajame vis bûva.

21. Kurio esmê nekimba prie daigtiškų dalykų, tas randa Esmingume palaimą; gaivata susivokęs Augštiausia-

jame, jis džiaugiasi nesibaigiantiu laimingumu.

22. Pasismâginimai, kurie kyla iš geiduliâvimų patænkinimo, yra vien vargsmų gimda; prasidêję jie ir baigiasi, Kauntēja; ne jais pasimêgsta atsibudusysis.

23. Kurs žæemiškame gyvenime, kol dar nêra atlaisvintas nuo kûno, įstængia nuguldyti iš geidulių ir pyktio kylantias jêgas, tas yra tvirtas ir palaimintas.

24. Kurs savo vidûje jautia patænkinimą, savo vidûje yra džiuginamas, vidûje nusimâno šviesus, tas gaivius gyvêjæs Augštiausiajame ir nuvokia âmžinąjį tilsmą.

25. Šitą Augštiausiojo tilsmą prikopia išminties didiûnai, kada, jų nuodêmêms išnykus, jie iš dvejojumo išneria, savo širdį suvaldo ir pasidžiaugia visų bûtybių gerove.

26. Iškilę iš geidulingumo ir aistringumo, mintis nutildę, drausmingumu atsigrêžusieji, savo esmę pažinę, patiria Augštiausiojo palaiminimą.

27. Atsigrêžæs nuo visa to, kas aplink jį yra, žvilgį laikydamas tiesiai iškêles, išlyginæs kvêpavimo takais judantį įkvêpâvimą ir iškvêpâvimą,

28. jusles, nuotaiką ir mąstymą sulaikydamas, iškili-mo augštumą pasirinkæs galutiniu savo siekiniu, išnykus geiduliâvimui, baimei ir pyktiui, toks gaivius (pasišventêlis) yra visiškai išvaduotas.

29. Pažinæs Mane kaip tąjį, kurs gerêjasi pasiaukojimais ir užsigrûdinimais, kurs yra didysis Visatos Viešpatis,

visų gyvūnų mylėtojas, tas pasieka ramumą. Toks tai yra palaiminantiosios Giesmės, Bhagavad Gītos, penktasis Pokalbis, įvardintas: Gaivata iš veiksmo davyinių atsižadėjimo. (Karma-Sannjāsa-Joga.)

VI-Pokalbis. Gaivata iš Pasišventimo Esmingumui.

Krišna tše dar daugiau pasako apie atsižadėjimo ir atsidavimo pavykimą, būtent apie gaivatos laipsnius, apie budrėjimą Augščiausiajame. Ardžuna klausia, kuri tām būtų sąlyga, ir Krišna atsiliepia, kad tām yra reikalingas visiškas nuotaikos nurimimas ir nuolatinis žmogaus pasistengimas. Paklausus Ardžunai, kas išeitų iš nepasisekimo gaivatoje, nors pasistængta, Krišna atsako: Geræsnês tām sąlygos iš naujo užgimstant, pilnæsnis aplinkos tam tinkamumas, geræsnês progos pasisekimiui, toliau nuoširdæsnis pasišventimas patiām Esmingumui. Tada pagaliau pasiekamas tobulumas.

Palaiminimo Viešpats sākê:

1. Neprisikibdamas prie savo veikimo davyinių, vien darydamas, kas darytina, taip elgiasi atsižada (Sannjāsi) bei gaivius (Jogī), bet ne tas, kurs gyvæna be aukojimo ugnies ir nieko neveikia.
2. Žinoki, Pàndava, kad tai, kas vadinama atsižadėjimu,

yra ir gaivata (Joga). Nieks nepasidaro gaiviumi, kurs neatsižada savo geidulingumo.

3. Norint atsigauti Dievûje, pasisekimo sąlyga yra veikimas, gaivâtą pasiekus, ramėjimas yra būtinas pâžangai.

4. Kada žmogus nebekimba prie juslinių patirtių arba prie savo veiklos davinių, atsižadédamas visų geidâvimų, tada sâkoma, jis pasiekęs gaivâtą.

5. Leiski savo sąmonybei būti Esmingumo traukiamai, o neleiski jai smukti; Esmingumas yra tikriausiai sąmonybės draugas, bet ir priešas.

6. Esmingumas yra sąmonybei draugiškas, kada jis jos savininkâvimą yra išgesinęs, bet sauvaliojantiai sąmonybei Esmingumas yra priešas.

7. Kurio sąmonybê yra atsidavusi Esmingumui, tas liekasi tos patios nuotaikos kaitroje bei speige, džiaugsme bei skausme, garbêje bei gêdoje.

8. Kurį žinojimas ir išmânymas patâenkina, kurs, dvâsinêje augštumoje laikydamasis, nutildo jusles, tas vadin-tinas gaiviumi; jâm lygios reikšmês yra grumstas, akmuo ir auksas.

9. Kurs lygiu būdu pasitinka mylimus, bitiulius, priešus, niekuo nesidomaujantiuosius, bešališkuosius, nelabuosius ir gimines, gerumą ir piktumą, tas pasidâro pavyzdingu.

10. Tegul gaivius visuomet bûna iškilęs, likdamas nuolat vidinêje vienâtvêje, valdydamas savo mintis ir visą

asmenybę, gyvëndamas be užgaidų ir be naudos kaupimo;

11. įsirengęs švarume patogų pabuvimą, ne per augštai ir ne per žemai, savo drobėje ir gyvumo odoje bei žolėje, visa tvarkiai sudėta,

12. tada kaupdamas savo mąstymą, valdydamas savo mintių ir juslių judesį, parimdamas lyg atsisėdęs krėse, tegul jis skiriasi gaivatai, jeib jo asmenybė skaisėtų.

13. Laikydamas nuolatai tiesų ir nesvyruojantį kūną, gâlva ir sprândą, žvelgdamas tiesiog priekin, nestebėdamas, kas vyksta šalimais,

14. su nurimusia nuotaika, atmėtęs baimę, tvirtas savo apžade būt pasišventusiâm, prižiûrėdamas savo mąstymą, su savo siela Manęspi pakilęs, taip tegul jis būna Mân atsidâvęs!

15. Visumet parimdamas Esmėje, mintis stabdydamas, taip gaivius pasiekia tilsma, augštiausiąjį išganyką (Nirvâna), kurs Manyje jo laukia.

16. Nêra gi galima gaivata tâm, kurs per daug vâlgo arba nieko nevâlgo, kurs mēgsta per daug miegoti ar visai nemiega, Ardžuna.

17. Saikumu tvarkant mitimą ir pomėgį, elgesį ir veikimą, miegojimą ir budėjimą, gaivata pasidaro visų skausmų tildytoja.

18. Kada drausmintas mąstymas nurimsta Esmingume ir visi geidâvimai yra išgæsę, tada žmogus yra susivo-

kęs.

19. Kaip žiburys užûksmyje negaistioja, taip kalbama æsas gaivius, kurs suvaldo savo mintis; gaivata jį tvirtina Esmingume.

20. Kurio mintys nurimsta tildomos pasiskyrimu gaivâtai, kur, æsmiškai žiûrint, sąmonybê nuvokiama Esmêje, tše yra pasitækinama Esmingumu.

21. Kad jautiamas augštiausias išgânymas, kurs tik šviesiausiâjâm išmânymui patiriamas anâpus juslinio gyvenimo, ir tše pasitvirtinama nebsišâlinant nuo Esmingumo,

22. kad, visa tai pasiekus, mânoma nebæsant didæsnio už tai laimingumo ir, jame parimstant, nebesijaudinama nei didiausiu skausmu,

23. tada, reikêtu žinoti, yra pasiekta, kas vadinama gaivata, kurioje atkrinta visi saitai su vargsmais. Šitai gaivâtai reikia ryžtingai atsiduoti su nenusiminantia širdimi.

24. Palikęs be išimties visus svajonių sukurtus geidulus, mânymu nuveikęs, kas juslêms iš visų šalių susibûria,

25. tegul gaivius palaipsniui įgytu išmânymu tvirtai siekia nurimimo, su dvâsia pakilęs į Esmingumą, nieko nebeprisimindamas!

26. Kada tik nerimstantioji, nenusistâtiusioji širdis skrajoju, reikia ją sudrausti ir patraukti Esmês priežiûron!

27. Augštiausioji palaima gobia ir gaivina gaivių, kada jo širdis yra nurimusi, jo karštiavimas ataušęs ir kada jis, iš nuodėmių iškilęs, atsibunda Augštiausiajame.

28. Pasišvęsdamas Esmingumui, gaivius nebenusideda, gyvėja Augštiausiajame ir ramybėje džiaugiasi nesiliaujantiu palaiminimu.

29. Visose būtybėse jam numānomas Esmiškumas ir visos būtybės Esmingume, giedrėje gaivatoje, patsai jis visur stæbi tą patį.

30. Kurs mane rægi visame ir mato visa Manyje, tām aš niekadęs nepradingstu, ir jis nuo manęs niekumet nebsišalina.

31. Kurs, esmėje susivokęs, mane gârbina kaip glūdantį visose būtybėse, toks gaivius visokioje būvoje yra Manyje.

32. Nuvokęs savyje Esmingumą ir todėl matydamas tą patį visuose dalykuose, Ardžuna, džiaugsme ir skausme, tas laikomas augštiausiai iškilusiu gaiviumi.

Ardžuna sākê:

33. Aiškini mân gaivatą, Madhusùdana, kaip iškilimą, bet mân jis nenumanus dėl nuolatinio širdies nærimo.

34. Širdis tikriausiai yra be ramumo, Krišna; ji ūmi, atkakli, nepalenkiamą; manau, kad ji kaip vėjas sunkiai sulaikoma.

Palaiminimo Viešpats sākê:

35. Be abejonês, Didranki, sunku nutildyti širdies nær-

ma, bet pratimais, Kauntēja, atsižadėjimais jis nutildomas.

36. Tiesa, kad gaivėti vos įmanoma tām, kurs nepajégia susivaldyti; bet, kurs tām pástangas dæda, tas tikromis priemonėmis gáli tai pasiekti.

Ardžuna sákê:

37. O kurs nesusivaldo, vis dëlto gyvæna tikêdamas, nors nesirûpindamas gaivata, ir geriau jos nepasieka, kuriuo taku jis eina, Kriřna?

38. Ar jis pagaliau nepraranda abiejų, bûtent gaivatos ir tikêjimo, ir neiřsklinda kaip debesis, Didranki? Ar apniauktas jis nenuslysta nuo tåko Augřtiausiajin?

39. Teikis, Kriřna, mân šitą abejonę visiškai nuglodonti! Nêra man, be Tavęs, tokio, kurs tai padaryt galëtų.

Palaiminimo Vieřpats sákê:

40. Jis nepražûva, Pårtha, nei šiame, nei bûsimame gyvenime; tikrai joks geros vâlios žmogus, Numylêtasai, nenuklysta į skaudios lemties tåką.

41. Prikopęs teisingųjų gyvatas ir tše pabuvęs nepriemenamus metus, jis, nors buvęs atkritęs iš gaivâtos, užgimsta skaistųjų ir palaimintųjų namuose.

42. Gål næt bût, kad jis gimsta išmintingų gaivių šeimoje; tik, tiesa, toks užgimimas šitame pasaulyje labai retai kam tetenka.

43. Tše tai jis vël susiranda tuose budrumo santykiuose, kuriuose jau gyvæno buvusiamе savo žmogystos

âmžiûje, ir jis iš naujo stængiasi tobulėti, Kurų Džiugintojau!

44. Gyvėjusios, seniau padarytosios pástangos jį næša nestâbdomai tolyn; ir pasirûpindamas atsigauti, jis iškyla per visus Augštiausiojo įvardyjimus.

45. Visu atsidėjimu pasistængdamas, toks gaivius, skais-têjæs nebenusikalsdamas, tobulêjæs tûlais užgimimais, kopia augštiausiu taku.

46. Toks gaivius yra geræsnis už gailių, jis laikomas næt pranašesniu už išmintių ir stipresniu už veiklumui pasidâvusiuosius. Todêl bûki gaiviumi, Ardžuna!

47. Bet visų gaivių sau artimiausiu bei kilniausiu laikau tãjį, kurs gyvu tikêjimu mân pasišventia, jis savo esmêje atsibunda Manyje.

Toks tai yra palaiminantiosios Giesmês, Bhagavad Gîtos, šeštasis Pokalbis, įvardintas Gaivata iš pasišventimo Esmingumui. (Adhjâtma Joga).

II-Dalis. Žmogus ir Augščiausiasis.

Šios dalies pokalbiuose Krišnos pareiškimai iškyla iki augščiausiųjų išminties klausimų. Kreiptasi iš Visatos į tai, kas yra jos prasmė ir esmė. Aiškinama, koks yra sėkmingiausias būdas atsibusti, susivokti ir atsigauti Augščiausiajame. Jis skelbiamas kaip tikriausia tikrovė, kuri vadinama Atmanu, sakytume, Esmingu, prieš kurį visa Visata tēra šmėkšėjimas, sanskrito žodiu: Māja [5].

Sāntykis tarp Augščiausiojo ir Kūrybos ypatiai pareikštas IX-pokalbio 5-eilėsio žodiais: „Būdamas visų būtybių globa, neesu jose apstābintas; bet Mano Esmė jas gyvina“. O kaip jis apreiškia Visatą, taip jis ją vėl ir atsiima, ir ji išnyksta. Tokiu būdu Jis yra Kūrėjas ir Naikintojas. Bet visas gyvumas, visos būtybės grįžta į Jį, iš apsireiškimo į neapsireiškimą.

Žmogui skirta dar ir sau patiām šį grįžimą vykdyti. Atsitinka tai dvejopu būdu, kaip aiškinama XII-

pasikalbėjime.

Vienu būdu žmogus pasiekia išvadâvimą, pasistængdamas save nuvokti visose būtybėse ir visas būtybes savyje. Tâm reikia nuolatai esmiškai gyvėti; tada nu-manomas visame amžinas Esmingumas, Atmanas. Šitam išmânymui šviesėjant, gaivâtoje vyksta žmogaus išgânymas. Bet tokiu būdu bręsti vieningumui su Augštiausiuoju labai sunku.

Lengviau prieinamas ir aiškiau numânomas yra siekinys, kada žmogus, pasitikėdamas dieviškumu savo sie-loje, Jâm su visu mąstymu ir veikimu atsiduoda, žinodamas save esant Jame ir Jį savyje (Ev. Jono 14, 20).

Šitâm sužâdinti aiškesnį išmânymą, palengvinti jo sušvitimą Atmano ir Mâjos dvejopumas dâr kitaip pa-reikštas. Būdama ir gyvënimo pagrindu, Mâja yra va-dinama dar žodiu Prakriti, apraiška, daigtiškumu, ir jai priskaitomos trys kokybės, Gunos. Iš Prakrities tenka kilti į tai, kas anâpus jos kaip jos prâdas glûdo.

Yra tai įvardinta žodiu Puruša, dvâsingumas, dvâsia. Jis yra Kûrêjas ir Išvaduotojas. Iš jo žmogui pareina visa galia visâm, kas jį kâlia, kad nusimâno Dievûje. Tik žmogus turi į jį kreipties visu pasišventimu. Tada jis, pilnu sąmoningumu žinodamas esąs Dievûje, Augštiausiajame, tuo randa galutinį išgânymą. Jâm tenka visiškas išvadâvimas, pilnas atsigavimas, augštiausias palaiminimas.

VII-Pokalbis. Gaivata iš svarstantio Mąstymo.

Tše Krišna aiškina išmânymo bei neišmânymo savumus ir Esmês šviesingumą. Pradedant jį numanyti, žmogui aušta išmintis, tvirtina ir skâtina jį eiti savo pârėigas be svyrâvimo. Žmogûje sukyla veikimui dieviškoji meilê. Ir šita meilê bei galia kuria žmogûje visa gæra: išmânymą, ryžtingumą, veiklumą, taurumą.

Palaiminimo Viešpats sâkê:

1. Klausykis, Pârtha, kaip tu, savo širdyje Manyje laikdamasis, pasistængdamas tvirtêti gaivâtoje, Manyje ieškodamas savo prieglaudos, Mane, be abejonês, visiškai pažinsi!
2. Šitą pažinimą bei išmânymą noriu tau be išrankų sužâdinti, kuriam pribrendus nebelieka nieko žinotino gyvænime.
3. Iš tûkstantiû žmoniû vos vienas stængiasi pasiekti tobulumą, o ir tû, kuriems pasistængus tai ir pasisekê, vos vienas Mane pažįsta æsmiškai.
4. Žæmê, vanduo, ugnis, oras, dûksmê (aitheris, akaša), protas, išmintis ir sâmonybê – tai yra aštuoneriopa Mano apraiška.
5. Vienok tai têra apatia. Pažinki bet ir Mano kitają, augštæsniają gyvybišką tikrumą, Didranki, tają, kuria palaikoma Visata!

6. Supraski, kad tai yra visų būtybių gimda, bet Aš esmi visos Visatos kilmė ir galutinumas.
7. Nėra nieko augštæsniø už Mane, Dhanandžaja, visa tai Manyje yra sunærta kaip brangmenų varstė ant siūlo.
8. Esmi vandens gaivumas, Kauntėja, mēnesio ir saulės spinduliāvimas, šventumas Šventraštiuose (Vedose), balsas dūksmėje ir vyriškumas vyruose.
9. Esmi gaivusis kvāpas žæmėje, šviesumas ugnyje, visuose gyvūnuose gyvybė ir užsigrūdinimas visuose užsigrūdinantiuose.
10. Numanyki Mane amžinu visų būtybių daigu, Pārtha! Esmi išmintis išmintingųjų ir žibumas visa to, kas žiba.
11. Esmi stipriųjų galybė, jiems gyvænant be geidulingumo ir aistrų; būtybėse esmi pageidāvimas, kurs nėra priešingas dēsniams, Bharatų Stipriausiasai.
12. Skaistiosios, veikiantiosios ir vangiosios prigimtys yra iš Manęs; bet žinoki, kad Aš esu jose, jos gi – Manyje.
13. Apmonytas šių iš trijų kokybių kilusių prigimčių, pasaulis Manęs, æsantio nepragaištamumu augšt jų, gerai nepažįsta.
14. Sunku yra atsigauti iš dieviško tų kokybių monijimo, bet, kurs į Mane kreipiasi, tas iškyla iš jo mægìnimo spąstų.
15. Nesikreipia į mane piktadariai, apniauktiejie, žmo-

nių menkiausieji, pažmoniškumo apsvaigintieji; išminties netenka, kurie monų (daimonų) gėlioms pasiduoda.

16. Ketveriopi yra teisingieji, kurie Mane gārbina, Ardžuna: Nelaimingas, išmanyti pasistengiantysis, gerumo siekiantysis ir išmintingasis, Bharatų Stipriausiasai!

17. Šiųjų visų tauriausias yra išmintingasis, visumet gerai nusiteikęs, atsidāvēs Vienatijām, daugiau kaip visa kas mielas jām vienas tik Aš ir jis Mān.

18. Taurūs tikrai šie visi, bet išmintingasis, sakau, yra tarsi aš pats; susivokęs Esmėje, jis Mān pasišventia kaip augštiausiājām savo siekiniui.

19. Pærgyvænęs tūlus užgimimus, išmintingasis susivokia Manyje. Vāsudēva (æsamasis Dievas) yra viskas, taip târiasi Didesmis; bet toks išmānymas labai retai tēra įgyjamas.

20. Tie, kurių išmintis geidulingumo apniaukta yra, kreipiasi į visokius dievaitius, pasidāvē visokiems ākstināms, kylantiems iš jų prigimties.

21. Vis dėlto, kad kas ir tik stængiasi su tikėjimu gārbinti kokią nors Mano ātšvaistą, Aš pats įgālinu jo tikėjimą.

22. Susikaupęs savo tikėjime, jis gārbina savo pasi-vaizdāvimą, ir jām tenka, ko jis geidauja, bet iš tikrųjų Mano jām tai teikiama.

23. Vienok tēra tik nykstantios reikšmės, ką tokie menko supratimo žmonės išprāšo. Kurie dievaitius gārbina,

tie jų ir pagaunami; kurs Mân atsiduoda, susivokia Manyje.

24. Neišmânėliai spėja, kad Aš, Neapsireiškusysis, tâpeš apsireiškusi. Nêra jiems numânoma kilniausia Mano bûtis, kuri nepragaišta.

25. Įsiaustas į Savo gaivatingą vaizdâvimą, nesu visiems ryškus, ir niūkasis pasaulis Manęs, Negimusiojo ir Nepragaištantiojo, nepažįsta.

26. Mân žinomos visos bûtybės, Ardžuna, buvusiosios, æsamosios ir bûsimosios, bet nê viena nepažįsta Manęs.

27. Apâkinti priešingybių grutės, kuri kyla iš geiduliâvimo ir neapkentimo, Bhàrata, Kûrybos visos bûtybės gyvæna niūkume, Parantapa.

28. Bet žmonės, kuriuos taurusis jų veikimas iškêlê iš nusidêjimo, yra išlaisvinti iš priešingybių grutės ir, tvirti savo apžade, gârbina Mane.

29. Siekdami išvadâvimo iš gyvænimo ir mirties, Manyje susivokę stængdamiesi atsibusti Augštiausiajame, atsiduodami Esmingumui, jie gyvæna bûdami veiklūs.

30. Kurie Mane išvysta æsamu su visais gaivalais, su visais dievaitiais ir su visu aukojimu, tie mirdami skaidria sąmone, žinosi æsą Manyje.

Toks tai yra palaiminantiosios Giesmės, Bhagavad Gītos, septintasis Pokalbis, įvardintas Gaivata iš svarstantio Mąstymo. (Džana Joga.)

VIII-Pokalbis. Gaivati iš Atsidavimo dieviškajai Dvâsiai, kurti nesiliaujantiâm Dievui.

Svarbu išmanyti žmogaus atsibudimą Augštiausiajame. Dieviškoji dvâsia nušvietia vidinį žmogaus gyvænimą. Kada Amžinosios Išminties saulê žmogûje užteka, tada jos spinduliai pasidâro jame gyva galia. Ir toji jâm sužâdina pažinimą savo amžinumo, savo nemirtingumo.

Ardžuna klausia, kas yra Brahmos (Kûryba apsireškiantiojo Dievo), Adhjâtmos (Esmês sąmoningumo), Adhibutos (Buvimo Gaivaluose) ir Adhidavos (Buvimo Dievaituose) ypatumai. Ir Krišna į tai atsâko, bet atsitiktinai primena, kaip Kûrêjûje gâli susivokti gyvænas ir mirštąs gyvumas.

Ardžuna klausê:

1. Kas yra Kûrêjas, kas Esmês sąmoningumas, kas Kûrybos Vyksmas, Purušottama (augštiausioji dvâsia)? Kas tai, kas aiškinta kaip Buvimas Gaivaluose ir Buvimas Dievaituose?
2. Kaip gali bûti išmânoma įsikûnijusi augštiausioji auka, Madhusûdana? O kaip Tu gali bût numânomas tų mirštantiųjų, kurie gyvændami buvo drausmingi?

Palaiminimo Viešpats sâkê:

3. Patsai nepragaištamumas yra Kûrêjas; esminis jo

ypatumas vadinamas Esmės Sąmoningumu, o tas vyk-
mas, iš kurio iškyla būtybės, įvardintas Karma, priešas-
tiniu Kūrybos pasireiškimu.

4. Būdamas būtybėse, Aš ryškėju praeinamai, dievai-
tiuose – kaip gyvybę kuriantioji galia, o auka kûnuose
– kaip dvâsiškumas, Įsikûnyjusių Geriausiasai!

5. Kurs, baigdamas gyvænimà, palieka kûnà, atsimin-
damas vien tiktai Manęs, tas neabejotinai susivokia
Mano būvoje.

6. Kurs savo mirtyje, palikdamas kûnà, prisimena kokios-
nors būvos, į tą jis vien ir tenukyla, Kauntėja; visumet
jis savo būtiai atitinkamai pakinta.

7. Todël visais laikais atsiminki Manęs vieno ir kovoki!
Mân atsidavęs širdimi ir dvâsia, Manyje susivoksi be
abejonês.

8. Kurs, pratimais ir gaivata giedrêjes savo dvâsioje,
mąsto apie ne ką kità, o tik apie dieviškąjį Dvâsiškumą,
Pârtha, tas augstiausiai iškyla.

9. Kada žmogus kreipiasi į Jį kaip į Amžinąjį Žynį, Vi-
satos Valdovà, mažæsnį už mažybę, visa-ko globotojà,
kurs nesivaizduotino âpstabo, kurs kaip be gâlo spal-
vingo saulês spinduliâvimo yra anâpus tamsumo,

10. tada jis atsiskyrimo laiku, būdamas nesukretiamos
širdies, su atsidėjimu stængdamasis likties gaivâtoje,
savo gyvybês kvâpà sukaupdamas tiesiâm žvilgiui, su-
sivokia augstiausiajame dieviškame Dvâsiškume.

11. Ką Šventraščių žinovai vadina Nepragaištamumu, kuriame atsibunda drausmingieji, geidulingumą palikusieji, dieviškumui pasiskyrusieji mokiniai, to pagrindą Aš tau trumpu žodiu paaiškinsiu.

12. Kurs visus juslių vartus uždaro, savo mąstymą sustabdė širdyje, æsmiškąjį gyvybės kvapą laiko galvoje ir tvirtinasi gaivatos susikaupime,

13. Manęs atsimindamas, tãria žodį. Om, reiškiantį Dievo esimą, tasai, palikdamas kûną, kyta tauriausiu būdu.

14. Lengvai Aš tojo nuvokiamas, kurs apie ne ką-kitą nemąsto, nuolatai Manęs atsimena, Pãrtha, kadãngi jis yra visumet nusiteikęs gaivius.

15. Mane pasiekę, tokie didios dvasios žmonės (Mahãtma) nebepatenka į naują užgimimą, į laikų vargsmo būkle, jie iškilę yra į augščiausiąjį tobulumą.

16. Visos gyvënimo būklės iki augščiausiosios Kûrêjo būvos yra atėjimo ir nuėjimo sritys, Ardžuna; bet, kurs yra atsibudęs Manyje, Kauntēja, tãm iš tikrųjų nebëra naujo užgimimo.

17. Žmonės, kurie žino, kad pasaulio Kûrêjo diena trunka tūkstantis Kûrybos amžių ir jo naktis baigiasi taip pat po tūkstantių amžių, tie tiktai žino, kas yra diena ir naktis.

18. Dienai auštant, iš to, kas neapreikšta, iškyla apsirëškimas, o nãktiai tæmstant, viskas išnyksta Tame,

kas vadinama nesireiškiantiu.

19. Būtybių eilės, kurios nuolatai kyla ir iš naujo kyla ir vėl nyksta naktiai užeinant, jos be atstangos, Partha, apreiškiamos dienai auštant.

20. Yra dār augštæsnis slêpiningas gyvænimas, ir už neapsireiskusijį âmžinas neapsireiškiąs, kurs, visoms gyvâtoms išnykstant, negaišta.

21. Ši neapsireiškianti tikrovê, kuri vadinama nepragaištamumu ir tikriausiaja bûkle, iki kurios pakilus nieks nebegrižta, yra augštiausioji mano bûva.

22. Ji yra augštiausioji dvâsia, Pârtha, kuriai patenkama jai vienai atsiduodant ir niekâm kitâm, kurioje glûdo visos būtybês ir kuri Visatą praskleidia.–

23. Toliau aiškiniu tau, Bharatų Stipriausiasai, kuriuo laiku mirdami gaiviai nebegrižta ir kada vël gimsta.

24. Ugnies, šviesos, dienos laiku, šviesiuoju pusemênesiu, šešių mênesių laiku, kada saulê kyla šiaurên, ir, Augštiausiąjį numânę, tada mirę žmonês, tie susivokia Jame.

25. Dûmų, nakties laiku, kada saulê leidiasi pietuosna, tada mirę gaiviai patenka į dvâsinę brêkštą ir vël grįžta.

26. Šviesa bei tamsa, abi laikomi âmžinu gyvenimo taku; vienu nuêjus, nebegrižtama, antru vël grįžti tenka.

27. Nê vienas gaivius, kurs tuodu žygiu pažįsta, Pârtha, nebesukrinka; todêl pasistænki, Ardžuna, visumet pasilikti giedriu gaivâtoje.

28. Žinodamas, kas pažadėta Šventraštiuose už taurius veiksmus aukojant, užsigrūdant ir išmaldų duodant, gavius per visa tai iškyla ir patenka į augščiau-siają, į kilminę būvą.

Toks tai yra palaiminantiosios Giesmės, Bhagavad Gītos, aštuntasis Pokalbis, įvardintas: Gaivata iš Atsidavimo dieviškajai Dvâsiai, kurti nesiliaujantiâm Dievui. (Maha - Puruša - Joga. Akšara - Brahma - Joga.)

IX-Pokalbis.Gaivata iš viešpataujantiojo Žinojimo ir viešpataujantiojo Slêpingumo.

Dievą numanyti pasidâro galima vidiniu nusistâtymu, bûtent tikêjimu, kurs tarsı nutraukia šydą nuo Didiojo Slêpinio.— Kada žmogûje įbingsta gyvas tikêjimas, dieviškoji meilê ir giedri viltis, tada jâm aiškêja Didysis Slêpinys, kurs yra Dieviškumas žmoniškume, ir žmogui pasidâro žinomu jo išvadâvimas ir jo nemirtingumas.— Taip Krišna tęsia savo aiškinimus apie viešpataujan-tį Slêpinį, apie galutinį išmânymą, kurs įgytas padâro žmogų savo nemirtingumui sąmoningu.— Žmogus susi-vokia patiamo Esmingume.— Toliau Krišna dâr pri-mena, ką menkos asmenybês gârbina, bûtent âtskiras, menkesnes dieviškumo âpraiškas, dievaitius.

Palaiminimo Viešpats sakê:

1. Šitą slêpiningiausią išmânymą kartu su žiniomis (mokslu) Aš tau, kurs Manęs noriai klausosi, išbudinsiu, jeib sąmoningêjës bûtai išvaduotas iš pragaišties.
2. Yra tai viešpataująs žinojimas, viešpataująs slêpinys, augščiausias skaistintojas, akivaizdus regêjimas, tiesos teikêjas; jis atitinkamai laimina gyvænantjį ir nepragaišta.
3. Šiais nuostatais nesilaiką žmonês, Parantapa, Manyje nesusivokia; jie pasilieka užgimimo ir mirimo grįžaičiojime.
4. Mano atskleidiami visa Visata, nors aš neesu apstâbintas; visos bûtybês yra Manyje, bet Aš jose neglûdau.
5. Bûtybês ir nêra mano Esmêje. Numanyki Mano viešpatingąją gaivâtą! Bûdamas visų bûtybių globa, neesmi apstâbintas jose, bet mano Esmê jas gyvina.
6. Kaip oras nesulaikomai juda dûksmêje (âkâša) plûsdamas, taip visos bûtybês gyvæna Manyje. Tai išmanyki!
7. Visos bûtybês, Kauntēja, grįžta į mano bûvą pasibaigus Kûrybos âmžiui, o prasidedant naujâm, Aš jas visas vël sukeliu.
8. Apsigobęs savo paties âpraiška, Aš kildinu vis iš naujo bûtybių visumą savo apraiškos galia, joms nepajêgiant atsistængti.

9. Bet Manēš nevaržo toks veikimas, Dhanandžaja; bûdamas savo augštybėje tarsi bešāliškas, neesu lietiamas veiklos.
10. Mān prižiūrint, kyla iš daigtiškumo, kas juda ir kas nejuda; ir taip, Kauntēja, kuriasi Visata.
11. Manēš nepastebi tamsuoliai, kada apsigobiu žmogysta, nenumanydami augštiausiosios Mano bûties, Mān æsant didiuoju visų bûtybių Viešpatiu.
12. Niekingų viltių, niekingų veiksmų, niekingo protāvimo, be nuovokos, jie pasitiki juos apvilbantiomis padieviškomis gāliomis (daimonais).
13. Bet didios dvāsios žmonės, Pārtha, susivokę dieviškojoje Mano bûvoje, Mane gārbina nesvyruojantia širdimi, išmanydami Mane kaip nepragaištantią visų bûtybių kilmę.
14. Visumet jie Mān gieda pasistængdami tvirtėti savo apžade; Mān nusilenkdami, Mān atsidavę, visumet nusiteikę, jie Mano garbę skælbia.
15. Kiti vël, Mān skirdami savo išmānyimo auką, Mane gārbina kaip visur æsamą Vienumą ir visur pasivaizduojantį daugeriopumą.
16. Aš pats esmi aukojimas, Aš pats – ir auka, Aš – pasišventimas proseniams, Aš –gaivinga žolių sultis, Aš – maldos žodis, Aš – degmuo ir ugnis, Aš – dægamoji atnaša;
17. Aš — Visatos tēvas, motina, globêjas, didysis protê-

vis, žinotinas skaistintojas, įgalinąs balsas, ir esmi šventosios giesmės;

18. Aš — sąmoningėjimo laiptai, rūpintojas, viešpats, liudytojas, prieglauda, apsauga, mylėtojas, pradžia, galutinus, patvara, lobynas, neišnykstanti sėkla;

19. Aš — kaitra, Aš lytų sulaikau ir leidiu jâm kristi; Aš — nemirtingumas ir taip pat mirtis, esmi buvimas ir nebuvimas, Ardžuna.

20. Trijų mokslų žinovai, gyvybės gėralo gėriantieji, iš nuodėmių atsigėvusieji, aukas atnešdami, klausiantieji kėlio dangun, visi jie skaistėję iškyla į dievaitių Viešpaties būvą ir džiaugiasi dangūje dievaitių malonumais.

21. Tada, pasimėginę turininguoju dangumi ir visâm jų taurumui nublukus, jie vėl grįžta į mirtingųjų gyvėnimą ir, gyvėndami dorai, kaip liepia treji Šventraštiei, jie geiduliaudami ir pasitėnkindami pasieka, kas pragaišta (užgimimo ir mirimo gyvėnimą).

22. Bet tiems, kurie apie nieką nemąsto, o vien apie Mane, ir Mane gėrbina, visumet bėdami nusiteikę, jiems Aš kuriu pastovų gėrbėvį.

23. Ir tie, kurie su atsidėvėsiu tikėjimu gėrbina visokius dievairius, taip jau atsiduoda Mān, Kauntėja, kad ir nesilaikydami vadovaujantiais liepimais.

24. Tikriausiai Aš gėrėjuosi visais pasiaukojimais, bėdamas jų Viešpats; bet, aukotojams nepažįstant Manęs

æsmiškai, jiems lieka smukti.

25. Dievaitiams tenka, kurie dievaitiams pasižada; prosenių gârbintojai atsiduoda jiems, monams (daimonams) pakliûva, kurie į juos kreipiasi ir jiems aukoja; bet kurie Man pasišventia, gyvêja Manyje.

26. Kad Mân kieno-nors su pasišventimu skiriamas ir tik lâpas, žiedas, vaisius, vanduo, Aš tai priimu stebêdamas æsmiškąją pâstangą.

27. Ką tu ir tik darai, ką tu vâlgai, ką tu atnašauji, ką tu duodi, ką tu veiki užsigrûdindamas, Kauntêja, daryki tai Mân pasišvêsdamas!

28. Tokiu bûdu tu bûsi išlaisvintas iš savo veikimo painių, duodantių gerų ir žalingų vaisių. Kurs giedrinamas gaivâtos iš atsižadêjimo, tas susivokia Manyje.

29. Esmi tas pats visose bûtybêse; nêra tokio, kurio neapkęstiau ir kurį labiau brangintiau; bet kurie tikêjimu Mân atsiduoda, tie atsibunda Manyje ir Aš juose.

30. Jeigu ir tikriausias piktâdaris Manępi kreiptųsi, visiškai tik Mân vienâm pasišvêsdamas, jis turêtų bût išteisinamas, kadângi gerâm pasiryžęs.

31. Savo esmêje jis veikia nušvietiamas tiesos, ir sąmoningêdamas jis susivokia amžinojoje ramybêje, Kauntêja. Visada žinotina, kad Mân pasišventusysis neprazûva.

32. Kurie Manyje susivokia, Pârtha, kad ir bûtų gimę iš nuodêmingų gimdų, bûtų moteros, vargstantieji, net

nusibengusieji, jie gyvėtų kilniausiu būdu.

33. Taip ko-veikiau bunda dvâsininkai ir maldingi išminties didiûnai. Ir tu, patekęs į šį pragaištantį, nemalonų gyvenimą, pasišvęski Mân!

34. Laikykis Manyje su savo širdimi, pašvęsk Mân savo sielą, aukokisi Mân, pasiduoki mano meilei! Atsibudęs esmingume, Manyje pasieksi palaiminimo galutinumą. Toks tai yra palaiminantiosios Giesmės, Bhagavad Gītos, devintasis Pokalbis, įvardintas: Gaivata iš viešpataujantiojo Žinojimo ir viešpataujantiojo Slėpiningumo. (Râdža-Vidja-Râdža-Guhja-Joga.)

X-Pokalbis. Gaivata iš numânymo dieviško Didingumo.

Reikia atvėrti akis dieviškâm šviesumui ir spinduliâvimui. Dažniausiai žmonės mânô, Dievas æsas âtskiras, apstâbintas asmenybiškumas. O tai būtų Dievo menkinimas. Reikėtų Jį išmanyti kaip Esmingumą, kurs yra visame. Jis būtų yra ta vienuma, iš kurios visi skaitmenys, visas daugeriopumas atsiranda ir kurs yra visa ko kilmė, pâgrindas ir esmė.

Pats Savyje Jis nepakinta, bet žmonėms apsireiškia įvairiais būdais, atitinkant tai, kokie jie yra ir kuriuo atžvilgiu bei siekimu jie stængiasi Jį numanyti. Dievas

nêra netobulas, bet ir nêra tobulas. Vienok Jame tobulumas pasiekiamas. Jis todėl visuose dalykuose yra augščiausiasis ir tikriausiasis Esimas.

Trumpai pasâkius: Žmogaus gyvêjimui būtina patirti pâtį dievišką Didingumą ir Slêpiningumą, Jį numanydamas, žmogus Jame gyvêja, Jame ir atsibunda, sąmoningêja.

Palaiminimo Viešpats sâkê:

1. Dâr kartą pasiklausyki, Didranki, brangiausiojo mano žodio, kuri, tave mylêdamas, noriu Tau pasakyti tavo labui.
2. Nei dievaitių bûriai, nei patys garsieji išminties didiûnai nepažįsta Mano probûvio (Prabava), kadangi Aš esmi visur pati visų dievaitių ir garsiujų išminties didiûnų kilmê.
3. Kurs žino Mane negimusiu, neprasidêjusi Visatos Viešpatiu, tas mirtingųjų târpe gyvæna neapniauktas ir atsigauna iš visų nusižengimų.
4. Protas, išmânymas, nesukrikimas, atlaidumas, teisingumas, drausmingumas, ramumas, džiaugsmas, skausmas, buvimas, nebuvimas, baimê ir pati drąsa,
5. pakanta, nusiteikimas, pasitænkinimas, vidinis užsi-grûdimas, dosnumas, garbê, gêda, visa tai yra savumai atskirų bûtybių, kurios kyla iš Manęs.
6. Septyneri Išminties Didiûnai ir ketveri pradios Jauiniai, kaip ir žmonijos protêviai, Manûs, visi jie Manyje;

iš Mano būvos ir mánymo kilę, jie gamina gyvėnantias kartas.

7. Kurs taip æsmiškai išmâno Mano viešpatingumą ir gaivâtą, tas yra nesukretiamas ir pastovus gaivatoje; nêra tai abejotina.

8. Aš esu Visatos Kûrêjas; viskas atsiranda iš Manęs; tai žino budintieji ir garbina Mane pasišventusia nuotaika.

9. Manyje būdami su savo mąstymu, Manyje kvêpuodami, vienas kitą žâdindami, visados kalbêdami apie Mane, jie yra patenkinti ir džiaugsmingi.

10. Kurie, visumet nusiteikę, Mane mylêdami, skelbia Mano garbe, tiems Aš kuriu išmânymo gaivâtą, kuria jie Manyje atsigaua.

11. Jiems užjausti Aš gyvenu jų esmêje ir spinduliuojantia išminties šviesa išnaikinu neišmânymo skleidiamą tâmsą.

Ardžuna sâkê:

12. Matau, Tu esi pats Augštiausiasis, augštiausioji būva, augštiausiasis skaistinimas, amžinasis dieviškas Dvâsiškumas, pradios Dievas, be gimimo visur pasireiškiąs Viešpats.

13. Taip Tave skælbiam visi išminties didiûnai, dieviškasis išmintius Nârada, bet ir Asita, Dêvala bei Vjasa; ir dabar Tu pats mân tai pasakai.

14. Visa tai, mano mânymu, yra tiesa, ką Tu mân kalbi,

Kēšava! Tikrai nenuvokia Tavo apsireiškimo, Palaiminimo Viešpatie, nei dievaitiai, nei daimonai.

15. Vienas tik Tu Save pažįsti Savimi, Tu – augščiausias Dvâsiškumas, visų būtybių kilmė, jų visų Viešpatis, dievaitių Dieve, Visatos Valdytojau!

16. Teikis nuodugniai mân aiškinti dieviškąjį Savo spinduliavimą, kuriuo apsireikšdamas Tu pildai visas šias erdves!

17. Kad žinotiau, kaip Tave patį Gaivių, galėčiau pažinti nuolatiniu atsidavimu, kokiomis nuovokomis Tu mân būtai manytinas, Palaiminimo Viešpatie!

18. Iki smulkmenų mân dâr kartą kalbėki apie Savo Gaivâtą ir šviesų Orumą, Džanàrdana! Nêra mân pilnæsnio patænkinimo nei iš gyvybės gaivestio (Amritam), kaip Tavęs pasiklausiant.

Palaiminimo Viešpats sâkê:

19. Bûk palaimintas! Noriu iš tikrųjų tau nušviesti apskritai dieviškus Savo Esmės spinduliavimus, Kuru Geriausiasai! Nêra suskaitomi Mano apraiškų visokeriopumai.

20. Aš esmi visų būtybių širdyse pati Esmė, Gudâkêša! Esmi jų pradia, jų viduryis ir pat būtybių galutimumas.

21. Saulės dievaitiuose Aš esmi Višnu (Dievo apraiška), visų švietiantųjų esmi saulė, putiantųjų (vėtrų dievaitių) esmi Maritši, žvaigždyne esmi mēnuo;

22. Vėdų Šventraštio esmi Sâma-Veda (švæntinimo žo-

diai), esmi vyriausiasis dievaitis dievaitiuose, visų juslių esmi sumanumas ir būtybių protas;

23. Rudrų (baisumo dievaitių) esmi Šankara (jų vyriausiasis); Jakšų (turtų dievaitių) ir Râkšasų (piktumo dievaitių) esmi Vittêša (turtų dievaitių viešpats); Vasų (spindėjimo dievaitių) esmi Pavaka (ugnies dievaitis) ir visų augštumų esmi Meru (dieviškasis kâlnas).

24. Pažinki Mane, Pârtha, vyriausiu namų dvasininku! Visų karvedių Aš kâro dievaitis; visų vandens sąplūdių Aš vandenynas.

25. Išminties didiûnų Aš esmi Bhrigus (jų protêvis); visužodių Aš šventasis skiemuo; aukojimų esmi tylusis maldingumas; tarp nejudomumų esmi Himâlaja (augščiausiasis žæmês kalnynas).

26. Visų mædių Aš šventmedis, dieviškųjų išminties didiûnų Aš Nârada (jų žymiausiasis); dângiškųjų giedotojų Aš esmi Tšitraratha ir tobulųjų gailių Aš Kapila.

27. Žinoki Mane æsant žirgų Utštšaiššrava, gimusį iš gyvybês gaivestio. Dramblių Aš Airâvata, ir žmonêse Aš jų valdytojas;

28. visų ginklų Aš perkûno trenkimas; kârvių esmi geiduliâvimo patænkinimas, gaminime Aš panûdimo dievaitis; gyvâtių esmi Vàsuki (gyvâtių valdovas);

29. Nâgų (dieviškų žaltių su žmoniškais veidais) esmi Ananta, ir Varuna vandenyno gyvûnuose, prosenių Aš Arjama, ir nugalêtojų Aš pragaro viešpats (Jama);

30. Daitjū (tām tikros giminês dievaitiū) esmi Prahlâda (Dievo esimo skelbêjas); skaitiuojantiūjū Aš laikas; giriniū žvêriū Aš jū viešpats (liūtas) ir paukštiū esmi Vinato vaikas (âras);
31. švârintūjū esmi vêjas, ginkluotūjū Aš Râma (garsus karžygys); žuvū esmi Makara (delfinas) ir upiū esmi Gânga;
32. visū kûrimū Aš pradia ir užbaiga, pats Aš ir vidurys, Ardžuna; mokslū esmi žinojimas apie Esmingumą ir kalbêtojų kalbingumas;
33. rašmenū esmi a, ir žodiū sudêtyje Aš sutapimas: taip-jau esmi nesibaigias laikas, visâm Aš globêjas, Save teikdamas visoms šalims;
34. esmi visus pagaunanti mirtis ir atsiradimas visū bûsimū dalykū; motriškumo ypatumū Aš garbê, gerovê, kalba, atmintis, nuovoka, patvara ir užuojauta;
35. giesmiū Aš šventiausioji; eiliavimo Aš pats mâstas; mêniesiū Aš pirmasis, metū laikū Aš žydintysis;
36. apgaulumo esmi kauliukū žaismas; spindêjimas Aš visa-to, kas švietia; esmi pærgalê, ryžtingumas, esmi skaistumas skaistiūjū;
37. dievaitiuose esmi vyriausiasis, Krišna, Pândavose (Kovotojuose) Aš grobininkas, Ardžuna, gailiū Aš jū ryžtingiausiasis, žyniū (Kavi) Aš šventasis regêtojas;
38. valdovū esmi valdantioji galia; pærgalês geidaujantiūjū esmi apdairumas; slêpiniū esmi tyla; išmânantiūjū

Aš išmânymas.

39. Kas tik ir būtų būtybių diegas, tai Aš, Ardžuna; nėra būtybės judantios ar nejudantios, kuri būtų be Manęs.

40. Ribų nėra dieviškâjâm Mano spindêjimui, Parantapa; kas minêta, têra pavyzdiai neišmâstomo Mano Didingumo.

41. Visa, kas tik yra spinduliuojantio, geros lemties ir galinga, numanyki, kad tai kyla iš Mano didingumo dalies!

42. Bet ką reikš tau žinojimas visų šių mâžmožių, Ardžuna? Užvesdamas visą Kûrybą vienu savo mostu, lieku æsamas.

Toks tai yra palaiminantiosios Giesmês, Bhagavad Gîtos, dešimtas Pokalbis, įvardintas Gaivata iš dieviško Didingumo Numânymo. (Vibhûti Joga).

XI-Pokalbis. Gaivata iš Regêjimo Augštiausiojo Apraiškų Visatoje.

Visata su savo turiniu, su visais pasivaidinimais, visomis lytimis, veiksmams skelbia žmogui nenuvokiamą Dieviškumo gâlią ir orumą.

Tarsi žaibâvimo nušvietimais Krišna rodo Ardžunai

ilgų aiškinimų patį tūrį, būtent, kad jis ir visos būtybės, vis-tiek, kokios jos ir nebūtų, yra Visatos Viešpaties esimo âtsvaista. Jis, pats Esmingumas, apsireiškia kiekvienu dalyku savaip ir žmoniškumu kaip sąmonybė.

Visų būtybių pareiga yra, nors jos ir būtų kažikiškos menkos, pasistængt būti Jo Didingumo ryškėjimo priemone ir, iš viso savo menkumo iškopdamos, vykdyti Jo vâlią, kuri kartais, pasidârius būtinumams, yra ir karinis veiksmas ir næt griovimas, naikinimas.

Ardžuna sâkė:

1. Mano gæru! Tu mân kalbėjai žodį apie augštiausiąjį Slėpinį, vadinamą patiu Esmingumu, ir mano apsiniaikimas yra pradingęs.
2. Iki smulkmenų girdėjau iš Tave, Tu su akimis kaip Kamalamo (Lotaus) lâpai, kaip iškyla ir pranyksta būtybės, ir girdėjau, kaip nepragaištąs yra Tavo orumas.
3. Tu mân kalbėjai apie Savo Æsmę, Augštiausiasis Viešpatie, ir tai norëtiau regėti viešpataujantią Tavo âpraišką, Visa ko Geriausiasai!
4. Jeigu manytai, kad galëtiau tai išvysti, Valdove, gairavatos Viešpatie, tada leiski regėti mân nepragaištantią Tavo Esmę.

Palaiminimo Viešpats sâkė:

5. Tâm tai stebėki, Pârtha, Mano âpraiškas, kurios yra šimteriopos ir tûkstanteriopos, įvairiausių rûšių dieviškos, su visokiomis spalvomis ir lytimis!

6. Išvyski Aditjas (saulinius dieviškumus), Vasus (spindėjimo dievaitius)! Pamatyki daug dâr iki šiol neregėtų nuostabumų, Bhàrata!

7. Stebêki nûnai visà Kûrybà, judomàjà ir nejudantiàjà vienumè, suburtà Mano apraiškoje, Gudâkêša, ir kà tu šiaip išvysti pageidautai!

8. Tik, tiesa, tu negali Mane matyti tomis savo akimis, duosiu tau dieviškà akį, nuvoki viešpataujantià Mano gaivàtą!

Sandžaja sàkê:

9. Taip, Valdove, kalbêjæs didysis gaivàtos Viešpats, bûtent Harî (Krišna), apreiškê Parthai augštiausiąjį visur viešpataujantį Savo pasivaizdàvimà,

10. su įvairiausiomis burnomis ir akimis, su gausiausiais nuostabiais žvilgêjimais, su visokiomis dieviškomis puošmenomis, kuriose iškelti visokiausi dieviški ginklai,

11. apreiškê nešiojantį dieviškais vainikais ir apdarais, su dieviškais kvapais ir mostais, visa ko kupinà, į visas puses atsižvelgiantį Dievą.

12. Jeigu dangûje kartu sušvistų tûkstantių saulių švieša, tada ir tai vos galëtų prilygti didiojo Esmingumo spinduliàvimui.

13. Tše tai Pàndava regêjo visà Visatà su jos dalimis vieningame dievų Dievo apraiškoje.

14. Ir visai sukrêstas nusistebêjimo, su pasišiaušusiais plaukais nulenkęs galvą ties Dievu, kalbêjo Dhanandža-

ja (Ardžuna), sudėjęs rankas.

Ardžuna sâkê:

15. Kaip nuostabûs dievaitiai Tavo apraiškoj,
Dieve! Kaip ir būtybių tytveikai visokių rūšių!
O lotaus žiede lyg regėčiau pat Augštiausiajį,
Mân reiškias išminties didiûnai, dieviškos gyvâtês.

16. Daugybê rankų, pilvų, burnų ir akių,
niekaip naprêpiamą Tave visur stebiu!
Nêr tavo apraiškoms pradios nei vidurio, nei gâlo!
Nêr Tau kilmês, Tu viso Viešpats, viso ir Apstâbintojas!

17. Su vainiku, su kûle, skridiniu matau Tave
visur be galo spinduliuojantį šviesiausiai,
kad akys raibsta žvelgiant į Tave, kurs žêri
daug šviesiau neng saulês ir ugnies šviesa!

18. Kaip nepragaištamumą pat augštiausiajį,
kaip visą Visatos turtingą lobnamį,
vis budintįjį amžinų dêsnių saugotoją,
kaip âmžinąją dvâsią numanau Tave!

19. Pradios nêra nei vidurio, nei gâlo Tavo Gâliai!
Gausingos Tavo rankos; mênuo, saulê Tavo âkys,
aukojimo ugnim mân švietia Tavo veidas,
jo spinduliâvimu Tu šildai visą Visatą!

20. Tu dangų, kaip ir žemę, savimi pritvindai!
Tavyj yra beribê ærdvê, Tu Bûva vienâtinê!
Regêjus baugią Tavo apraišką, trejopa
gyvata gâstauja, Didesme.

21. Bûriai dievaitių susivoksta Tavyje,
ir nuogąstyj tûli, rankas sudêję, meldiasi,
o išminties didiûnai ir palaimintiejie
Tau gieda skambias giesmes Tavo garbei.
22. Bet Rudrų, Aditjų bei Vasų, Sādhjų[4]
ir Višvêdêvų, Ašvinų bei Marutų ir Ušmapų,
ir Gandharvų bei Jakšų, Asurų bei Siddhų
pulkai nusistebêdami Tave išvysta.
23. Didybê Tavo apraiškos, jos burnos, josios âkys,
oi, Didranki, be skaitiaus! Rankų, rietų, kojų,
nasrų tše bægalê, o dantys jųjų baisios.
Pasauliai, baimês sukrêsti, tai mâto kaip ir aš.
24. Spalvotais spinduliais Tu dangus nušvieti.
Žiotis atvêrus, žêri didios Tavo âkys!
Mân sudreba širdis tave taip mâtant,
ir sukinku bejêgiai, Viešpatie!
25. Išvydęs Tavo ryklêse baisiausias dantis,
kaip âmžių ugnis visa êdantias,
nebusvokiu kraštuose, saugos neberandu!
Bûk malonus, dievaitių Viešpatie, Bûva pasaulių!
26. Visi jie, irgi Dhritarâstros sûnûs,
užêmę žæmę, jai didiais bûriais valdyt,
su Bhîsma, Drona, Sûtos gi sûnum,
kartu su mûs visais kariais ir jų vadais,
27. visi jie greit pragaišta tavo kramtyme,
kuris dantingas viskâ mâla šiurpulingai

Kas tik pakliûva jâm, ûmai pražûva,
sutriuškintas jo gâlios, dingsta tarp dantų!

28. Kaip upių tvânas srâvi nesulaikomai
išliet save į plâtų vandenyną,
taip šio pasaulio ir žmonių didvyriai
nugriûva į liepsnojantiąsias Tavo rykles.

29. Greit kandys lækia į žaros liepsnas,
lyg pâtios skubintusi tše pražûti,
taip šis pasaulis nuolatai spartiau
pats grûdasi išnykti Tavo graužime.

30. Visus pasaulius Savo veidų ugnimi
Tu apsupi ir sušliurpi tai, kas yra,
nušviesdamas gaisru bekrâštę erdvę.
Taip viskas, Višnau, dæga Tavo spinduliâvime!

31. Oi, kas Tu! Aiškink mân! Baugumas tokia apraiška!

Lenkiuosi Tau, dievų Geriausiasai!
Leisk sužinot mân, koks Tu æsmiškai!
Patænkinki maloniai, ko geidauju!
Palaiminimo Viešpats sâkê:

32. Va, laikas Aš, praeidamas, kas gyva, visa rauju.
Kartas sušaukęs, vël nebæsamas greit padarau.
Nei vienas tų karių, kurie kovot sustojo,
irgi be tavo smûgių gyvas neišliks.

33. Todël pakilki! Įsigyki reikšmingumą!
Apveikęs priešus, džiaukis valdiuva ir lobiu!

Visi yra jie Mano jau nudėti.

Būk įrankiu, kairy, Aš — tavo dešinê!

34. Juk Drona, Bhišma ir Džajadratha

su Karna bei kitais jau Mano nuveikti.

Todêl kovoti tu bailus nebûki!

Tau læmta priešus nugalêt visus:

Sandžaja sâkê:

35. Girdêjæs tokius Kêšavos (Krišnos) žodius,

rankas sudêjo vainikuotasis (Ardžuna) ir târê,

nusilenkæs Krišnai, reikšdams Jam pâgarbâ,

iš nuogaštio drebêdams ir meknodams.

Ardžuna sâkê:

36. Pakilusi, Hrišikêša, Visata

kilmingai giesta giesmes Tavo garbei.

Piktosios dvâsios sprunka į visas šalis,

bet lenkias Tau bûriai palaimintųjų.

37. Kaip gi to ir nepadarytų, Didesme,

juk Tu augštæsnis ir už pâtį næt Kûrêjâ,

pradêtojas be pabaigos, dievaitių Viešpats,

Visâm Tu — nâmas, nenykstæs Augštiausiasis, kursai
yra-nêra;

38. dievų Pirmasis, amžina Dvâsia,

tauriausias Tûris visos Visatos,

Žinovas ir Žinotinas, augštiausioji Bûva,

Tu išplêti Kûrybâ, nuolat apsistâbindams;

39. Tu – Vâjus, Jama, Agni, Mênuo, Varuna,

Pradžāpati (Pradios Pats), gyvumo didis Protêvis,
garbê-garbê Tau, tûkstant kart garbê,
ir dârkart, dârkart Tau vienâm garbê!

40. Garbê iš rytų ir iš vakarų,
garbê Tau iš visų šalių, Tu – visa kas!
Tu gâlios bægalê, nêra ribų tai galiai!
Savyj turi Tu visa, bûdamas visâm Esmê.

41. Kad per drąsus Tave laikydams bitiuliu,
sakydavau: O draugai, Krišna, Jādava,
nenumanydams Didingumo Tavo,
neatsargus, patrauktas palankumo;

42. kad aš, juokaudams atsitiktinai,
žaisme ar lovoje, krêse ir puotoj,
ar viens, ar su kitais Tau pagarbos nereiščiau,
Tu Nejtartinas, prašau atleiski, Neišmąstomasai!

43. Tu – Têvas viso, kas yra, kas juda ir kas stinga,
garbês Vertiausias, išmintių Šviesiausias,
nêr kas Tau lygus bûtų, kas Tau pranašesnis.

44. Todêl Tau kûną iki žæmês nulenkiau,
ir garbę priderantiai reiškiau, Viešpatie!
Kaip têvas savo sûnų, draugas savo draugą,
ir mylintysis mylimą pakęsk mane, Dieve!

45. Nudžiugęs pamatiau, ką niekad neregêjæs.
O tik širdis, pagauta baimês, prislêgta.
Mân apsireikšk, Dieve, nuvokiamai!

Bûk malonus, dievaitių Viešpatie, kurs visame!

46. Tave norėčiau vėl matyti kaip seniau
su vainiku, su kûle, rankoje su skridiniu!
Su keturiomis rankomis mân rodykis,
Tu Tūkstantranki, kurs vaizduoja Visatą!
Palaiminimo Viešpats sâkê:

47. Tau malonus Aš rodiaus, Ardžuna,
ryškiausiu vaizdumu iš savo gaivatos.
Beribę Visatą Aš spinduliuodamas kuriuos.
Kaip tu nieks visa-tai ligšiol nėra regêjęs.

48. Nei Vēdos, aukos, mąstymai ir doviai,
neigi veiksmai, nei kietas užsigrūdymas
padâro gâlimą šią âpraišką išvysti,
kuri tik teikês tau, tu, Kuru vyriškiausiasai!

49. Nebûk išgâsdintas ir nesumiški,
šį baugų mano âtvaizdą regêjęs!
Atmeski baimę, bûk linksmos širdies
ir vėl nuvok Mane sau atitinkamai!
Sandžaja sâkê:

50. Taip Ardžunai kalbêjęs, Vasudeva (Krišna) vėl dâ-
vêsi savo prastu bûdu ir, nuramindamas nusigandusįjį,
Didesmis reiskêsi maloniu asmeniškumu.

Ardžuna sâkê:

51. Išvysdamas tokią žmonišką Tavo âpraišką, Džanâr-
dana, dabar vėl susivokiu savyje ir savo prigimtyj.
Palaiminimo Viešpats sâkê:

52. Labai sunku regêt šį mano âtvaizdą, kurį stebêjai.

Næť gi dievaitiai jį matyti ilgstas visumet.

53. Nêra galima, nei ŖventraŖtius skaitant, nei užsi-grûdant, nei duoklių duodant arba dovanų, Mane iš-vyst, kaip tu Mane patyrei.

54. Bet atsiduodant Mân vienâm ir niekâm Ŗiaip, taip, Ardžuna, tad galima Mane pažint, Mane matyt ir susi-vokti æsmiŖkai Manyj, Parantapa.

55. Kurs Mano dârbus dirba, Mân atsidavęs kaip AugŖ-tiausiâjâm, prie nieko neprikibęs ir be neapykantos su visomis bûtybêmis gyvena, Manyj tas susivokia, Pândava.

Toks tai yra palaiminantiosios Giesmês, Bhagavad Gîtos, vienuoliktasis Pokalbis, įvardintas: Gaivata iš Regêjimo AugŖtiausiojo apraiŖkų Visatoje. (ViŖvarûpa-DarŖana-Joga.)

XII-Pokalbis. Gaivata iš Atsidavimo AugŖtiausiâjâm.

Labai reikŖmingas yra æsmiŖkas maldingumas. Norint Dievo melsties dvâsioje ir teisybêje, reikia iškilti iš žmo-gaus asmeniŖkumo ir kilti dieviŖkan Esminguman. Ku-riâm reikalingo tâm išmânymo ir gâlios nêra, tas turêtų nors pasistængt iškopti iš savininkâvimo ir jį palikti.

Suvokęs skirtumą tarp neapsireiŖskiantio AugŖtiausio-

jo ir apsireiškiantio Viešpaties, Ardžuna atsitiktinai klausia, į ką širdį kreipti geriau. Krišna atsako, kad sunkiau yra kreipties į Neapsireiškiantįjį, lengviau numãnomas sąmoningas gylvumas, kuriuo Apsireiškiantysis spinduliuoja. Pamaštius giliau, abi pastangi, abu bũdu pasišvesti Dievui æsmiškai nẽra skirtingu, o vienas ir tas pats, bũtent vis-dẽlto atsigrežimas į Augštiausiajį ir atsidavimas Jo pasireiškimui. Tada žmogus gyvæna ir pasilieka veikdamas Jo vãlioje, kurioje visi gyvæname.

Ardžuna sãkẽ:

1. Yra tokių, kurie, nuoširdiai Tau atsidãvę, Tave gãrbina, o kiti kreipiasi į Nepragaištantįjį, Neapsireiškusįjį. Kas jũ budresnis gaivatoje?

Palaiminimo Viešpats sãkẽ:

2. Kurių širdis Manyje parimsta, kurie drausmingi, visados giedriojoje nuotaikoje Mane gãrbina gyvu tikẽjimu, tie mano laikomi geriausiai atsidãvusiais.

3. Kurie gãrbina Nepragaištantįjį, Neapsãkomajį, Augštiausiajį, Nesvyruojantįjį, Patvãrųjį,

4. ir visas savo jusles trãmdo, visa-kã su ramumu pasitinka, džiaugiasi visų bũtybių gerove, tie tikrai Manyje gyvẽja.

5. Sunkenybês tujų yra didæsnês, kurie širdį skiria Neapsireiškiantiãjãm. Įsikũnijusiesiems reikia labai prisiveikt norint susirast Jame!

6. Kurie, Manyje susivokę, atsižada visų veiksmo da-

vinių, Mân skirdamiesi ir niekâm kitâm, Mane gârbina pasišventę gaivatoje,

7. tie Mano ne po ilgo keliami iš mirtingumo jûrų ir grįžailiojimo, Pârtha, kadângi jų širdis Manyje tvirtinasi.

8. Atsidêki visiškai Manyje, savo dvâsiai leiski atsigauti Manyje ir tu po viso tada be abejonês Manyje gyvænsi!

9. Bet negalêdamas savo širdimi patvariai Manyje parimti, stænkis gaivatos pratimais Mane pasiekti, Dhanandžaja!

10. O jeigu ir tokioms pastangoms neužtektų tau jêgų, bandyki nors dalyvauti Mano darbe ir veikdamas daryki visa, Mân įtikt norêdamas, tada tu pasieksi tobulumą.

11. O jeigu ir taip tu elgties neįstængtai ir Mano gaivatoje nesusivoktai, atsižadêki savo veiklos laimêjimų ir darbuokis parimdamas savo esmêje!

12. Tikrai svarbæsnis už pratimus yra mąstymas, bet mąstymą viršija susikaupimas, o už, susikaupimą reikšmingæsnis yra atsižadêjimas veiksmo davinių. Atsižadêjimas iš karto ramina.

13. Kurs nepyksta jokiai būtybei, visa-kâm yra malonus, kiekvieną užjautia, yra be gobšumo, be savininkâvimo, lygiai nusiteikęs skausme ir džiaugsme, visiškai atlaidus,

14. visumet patænkintas, yra drausmingas gaivius, tvirtu ryžtingumu, Mân skirdamas širdį ir sąmoningumą,

Mân pasišventęs, tas Mân yra mielas.

15. Kurs nekvaršina pasaulio ir kuris nesijaudina pasaulio vârginamas, kurs yra iškilęs iš džiaugsmo, âpmaudo ir baimės neramumų, tas Mân mielas.

16. [6]

17. Kurs nesidžiugina ir neapsimaudyja, neliûsta ir negeiduliauja, atsižadêdamas malonumo ir nemalonumo, Mân pasišventia, tas Mân mielas.

18. Kurs yra toks-jau priešui kaip ir draugui, toks pats liekasi giriamas kaip ir peikiamas, speige bei kaitroje, smagume bei vargsme, atsikliudęs nuo prisikibimo,

19. kuriâm vis-tiek, ar jâm pasipriešinama, ar pritariama, kurs tylus pasitinka visa, kas jâm tenka, kurs gyvæna lyg be namų, yra tvirtos širdies, Mân atsidâvęs, tas žmogus Mân mielas.

20. Bet visi, kurie šiuos pareiškimus gyvu tikêjimu priima kaip gyvybės gaivestį ir Mân, kaip Augštiausiâjâm, atsiduoda, jie Mân itin mieli.

Toks tai yra palaiminantiosios Giesmės, Bhagavad Gītos, dvyliktasis Pokalbis, įvardintas: Gaivata iš atsidavimo Augštiausiâjâm. (Bhàkti-Joga.)

III-Dalis. Žmogus – Gaivius ir Kliûtys, kurias jis gyvænime užtinka.

Visoje Bhagavad Gītoje kalbama apie žmogaus gyvėjimą, vadinamas jo atsigavimą savo kilmėje, būtent Dievūje. Tām svarbu, kaip aiškina pirmoji dalis, kad žmogus gyvæntų ir veiktų neprisikibes prie savo veiklos davinių, šiaip jis pasiliktų jų priklausomas ir todėl tamsumoje. Antroje dalyje tad aiškinta, kad prasmingæsnis žmogaus elgesys išauga iš jo atsidavimo Augštiausiâjâm, kuriame jis pagaliau tuo atsidavimu visiškai atsibunda. O toliau tada, trečioje dalyje, nurodomos visos kliûtys, kurios tokias pâstangas trukdo.

Tos kliûtys glûdo Visatos Kûrêjo apraiškoje. Ji vadinama Prakritim ir yra juslinês srities gyvænimas, daigtiškumas. Vis dėlto tos kliûtys svarbios, kadangi jos

skâtina žmogaus pastangas. Jų gaivalai yra trys kokybės, sanskrito žodiu, trys Gunos, būtent Sattvam, skaistuma, Radžas, kaitruma, ir Tamas, tamsuma, glūduma.

Užgimdamas žmogus patenka į jų valdomąją būvą, ir gyvendamas jis turėtų stengtis iškilti ir laikytis augštų tų kokybių. Žmogaus pástangos yra sėkmingos, kada jis išmâno savo æsmę æsant kita kuo negu prigimtis, gamta ir visas juslinis gyvænimas su visais jo apsireiškimais.

Žmogaus esmėje, jo dvâsioje-sieloje, atsispindi dieviškumo Dvâsia, Puruša, prieš kurią stovi visi Kûrybos gaivalai, daigtiškumas, Prakriti.

Visa tai aiškiai išmânant, dieviškasis gyvænimas pasidâro gâlimas. Bet jeigu žmogus tuo nesirûpina, jis gyvendamas slysta nuolatai daugiau į Asurų, monų (daimonų), į pažmoniškumo valdiuvą ir yra supamas tarp juslinių ir vidujæsnių bûtių ir patirtių. Taip jis tada gyvena nelaisvėje ir yra ne savo vâlios esmê, o pažmoniškumo værgas, kol nėra iš tos bûties išvaduojamas.

Išvadâvimą vykdo Dieviškumas žmoniškume, bet tik tada ir ta sąlyga, jeigu asmenybiškasis žmogus kreipiasi Jopi ir Jo vâliai atsiduoda. Tada žmogus, vadinas, žmoniškoji esmê, žmoniškoji dvâsia-siela, vël nusimâno Dieviškume, iš kurio ji yra kilusi ir vis bûva, nors tai nežinodama.

Atokiausiai nuo galimumo Dieviškumui patirti gyvæna žmogus, kurs taip labai gobbies tamsumos, kad toji jo asmenybėje yra valdantioji galia. Toks žmogus tada šliaužia gyvændamas savo amžiaus keliu, nieko nemastydamas apie gyvæsni gyvænima, apie dvæsines patirtis, apie žmogaus amžiaus præsme.

Artiau tãm lygiui, kuriame galima Dieviškumã patirti, gyvæna žmogus, kuriuo kaitruma vyriausiai apsi-reiškia. Žmogus tada yra veiklus, jeib visa išvængtũ, kas jo siekiams priešinga, kas jãm nemalonu. Išlengvo jis ir vis geriau nuvokia ir supranta įvairių patirtių skirtumus ir stængiasi pasirinkti maloniausias, daugiau malonumo žadantiãsias.

Artiausiai Dieviškumui gyvæna skaistumos žmogus. Jãm vis geriau aiškėja, kad Dieviškume patiriamas pilniausias, tobuliausias malonumas ir palaiminimas.

Išmukti iš tũ kokybiũ painiavos iškilt ir gyvėti, būtent susivokti Dieviškume, Jame atsigauti, sąmoningėti ir tuo prigimties gyvænime galingėti, yra kaip tik žmogaus gyvænimo prasmė.– Visi jusliũ pasaulio daigtai yra tũ kokybiũ padariniai. Ir gyvænimo vyksmas regimai siekia tas kokybes padaryti dvasiškesnes, ir taip visa, kas yra, gražinti į jo kilmę.

Minimos kokybės visiems gyvenimo dalykams suteikia tãm tikrus ypatumus. Žmoniũ gyvenime jos tiesiog regimai ir tuo pasižymi, kaip žmogus elgiasi, koks jo vei-

kimas yra, ką jis valgo, kuo džiaugiasi ir dėl ko liūsta, koks yra jo išmānymas, jo tikėjimas, jo aukojimas, jo atsižadėjimas ir atsidadavimas.

Skaitant visa-tai tretiojoje Bhagavad Gītos dalyje, reikėtų suprasti, kad tuo laiku, kaip ji parašyta, žmonių protāvimas ir mąstymas vyko visai kitokioje sąmoningumo šviesoje ir spalvoje.

Todėl nelengva dabarties žmonių sąmonei sužiebtį Bhagavad Gītos žodių prāsmę mūsų laikų kalba. Bet pasistęngta, kiek gālint, tai padaryti. Ir atsidėjus skaitant, kas parašyta, pamažu, tur-būt, vis geriau aiškės, kas manyta.

XIII-Pokalbis. Gaivata išmānant skirtumą tarp Būklės ir Būklę Patiriantiojo.

Krišna aiškina skirtumą tarp prigimties ir dvāsios kaip apie dālį augštiausiojo išmānymo. Jį igijus, žmogui æsmiškasis gyvumas pasidāro neabejotina tikruma, ir žmogus tvirtėja visame savo veikime.

Ardžuna sākė:

Sužinot norėčiau, kas daigtiškumas (mædiaga) ir kas dvāsia, kas žinotinoji būklė ir kas tai, kas ją sužino, kas išmānymas ir kas išmanyta, Kēšava!

Palaiminimo Viešpats sâkê:

1. Bûkle vadinamas kûnas, Kauntēja; kurs jį tokiai æsant išmâno, tasai sâkomas æsas bûklês pažintoju.
2. Mane išmanyki kaip bûklę žinantįjį visose lygyse, Bhàrata! Pažinti bûklę ir bûklę žinantįjį, tai manau yra žinojimas.
3. Kas ta bûklê yra ir kokių ypatumų, kaip ji kinta, iš kur ji, kas jis, bûtent ją žinantysis, ir kas jo galia, tai suglaustai išgirski iš Manęs! –
4. Išminties didiûnai visokiais bûdais ir įvairiomis giesmėmis tai yra skælbę, ir prasmingais eilësių žodiais apie Augštiausiajį patvirtinę.
5. Didiejie gaivalai, sąmonybês (âtskiro sąmoningumo) kûrêjas, budrumas, neatskleistasis gyvumas, dešimtis juslių ir vienatinysis gabumas, penki juslių laukai,
6. geiduliâvimas, neapykanta, džiaugsmas, skausmas, auguma (organizmas), protas, uolumas, taip suglaustai minêtina bûklê su jos pakitimais.
7. Kuklumas, nesididiâvimas, neskudinimas, atlaidumas, atvirumas, klusnumas mokytojui, skaistumas, patvara, drausmingumas,
8. atlyžimas jusliniams dalykams ir savininkâvimui (egoizmui, svetnaudiškumui), nuvokimas to, koks vargsmas ir menkumas yra gimimas ir mirtis, senâtvê ir ligotumas,
9. neprisikibimas, bešališkumas sûnums, moteroms,

namâms, tvirtumas bei lygios nuotaikos būti geistinuose ir negeistinuose nuotykiuose,

10. gaivatoje nesvyruojąs atsidavimas Mân, o ne kitâm, nenuklystantiai pasilikimas vienâtvėje, nepasimêgimas pramogomis žmonių sambûryje,

11. patvara Esmês susižinojime, nuvokimas išmânymo esmiškumo, tai yra žinojimas, o kas kitaip yra, tai nežinojimas.–

12. Noriu tau ir paaiškint, kas išmanytina ir veikia kaip gyvybės gaivestis, kada išmanyta, būtent be prasidejimo æsamas Augštiausiasis, Amžinasis, kurs vadinamas æsamu ir neæsamu, vienu žodiu: Tat ir Netat.

13. Visur Tatai turi rankų ir kojų, visur Tatai turi akių, galvų ir burnų; visur su ausimis, Tat bûna gyvænime visa aprêpęs;

14. spinduliuodamas iš visų juslinių kokybių, be jokių juslių, be prisikibimo visa-ką palaikydamas, be kokybių, o tik kokybėmis pasimêgtojas,

15. bûtybes apgobdamas ir jas gyvindamas, be judos ir judrus, nenuvokiamas dėl jo slêpingumo, šis Tat yra toli ir arti;

16. nepadalintas po bûtybes, jose vël lyg padalintas, Tat yra, kas žinotina kaip visų jų globêjas, kurs visa Savyje turi ir iš Savęs vël išreiškia.

17. Visų šviesumų Tatai yra šviesa, sâkomas æsas anâpus tamsumos, æsas išmanytinas ir išmânymu nuvokiamas

ir būnaš visų širdyse.

18. Taip trumpai pasakyta, kas yra būklė, kas išmānymas ir kas išmanytna. Žinodamas tai, mān atsidavusysis susivoksta Manyje.–

19. Žinoki, kad daigtiškumas (apraiškos pāmatas) ir dvāsia (sāmoningumas) yra abu be pradios! Toliau žinoki, kad pakitimai ir kokybės iškyla iš daigtiškumo!

20. Sākoma jį āsant versme veikimų skātinimo ir jų davinių, bet dvāsia āsanti galimumas džiaugtiesi ir liūdėti.

21. Glūdodama apraiškoje, dvāsia maginasi (pasimēgsta) kokybėmis, gimusiomis iš daigtiškumo; prisikibimas prie kokybių yra priežastis jos užgimimo geroje ir negeroje gimdoje.

22. Augštiausiasis dvasiškumas kūne, sākoma, āsās priežiūra ir leidējas, globējas ir pasimagintojas, didysis Viešpats ir pats Esmingumas.

23. Kurs tokiu būdu išmāno dvasiškumą ir daigtiškume su jo kokybėmis, tas, būdamas ir kaži-kokioje būklėje, nebeužgimsta iš naujo.

24. Tūli susikaupdami savo esmėje, rāgi Āsmę, Esmiškumo padedami; kiti ją rāgi mąstymo gaivatoje, kiti veikimo gaivatoje;

25. dār kiti, visa-tai nežinodami, pasiklausę ką kiti kalba, gyvāna su pāgarba Esmiškumui ir iškyla iš mirties, laikydamiesi šventais žodiais.

26. Jeigu kuri nors būtybė gimsta stangi ar judri, žino-

ki, Bharatų Stipriausiasai, kad tai įvyksta sutampant būklę patiriantiājām su būkle!

27. Kurs mātō, kad augštiausiasis Viešpats yra tas pats visose būtybėse, nepragaištamumas pragaištamume, tas iš tikrųjų rægi.

28. Matydamas pātį Viešpatį visur lygiai būnant, jis neskudina Esmės savo esmiškumu ir žengia augštiausiuoju keliu.

29. Rægi ir tasai, kurs supranta, kad iš daigtiškumo pasidāro veiksmi ir kad Esmiškumas neveikia.

30. Numanydamas, kad įvairiųjų būtybių buvimas palaikomas Vienatinio ir iš Jo plinta, jis gyvėja Augštiausiajame.

31. Būdamas be prasidėjimo ir be kokybių, nepragaištąs, augštiausiasis Esmiškumas nesibaigia, nors ir apsi-reiškia kūnu, Kauntēja, jis neveikia ir nėra veikiamas!

32. Kaip visur æsama dūksmê (Akâša) nėra veikiamma dėl savo skystumo, taip ir Esmiškumas, visur kūne būdamas, nėra lietiamas.

33. Kaip saulê nušvietia visą pasaulį, taip visą būklę nušvietia būklės Viešpats, Bhàrata.

34. Kurie išminties akimi nuvokia skirtumą tarp gyvæni-mo ir gyvænimą patiriantiojo, ir būtybių atsigavimą iš daigtiškumo, tie susivokia Augštiausiajame.

Toks tai yra palaiminantiosios Giesmės, Bhagavad Gītos, tryliktasis Pokalbis, įvardintas: Gaivata išmānant Skir-

tumą tarp Bûklês ir Bûklę Patiriantiojo. (Kšêtra - Kšêtradžna - Vibhaga - Joga.).

XIV-Pokalbis. Gaivata iš Atsikliudymo nuo trijų Kokybių.

Visame, kas yra ir kas atsitinka, veikia gamtos gâlios, bûtent daigtiškumo kokybês (Gunos). Apie tai dabar platiau kalbama. Bet vis kartojama, kad Dieviškumas yra kita kas, kad jis turi būti numânomas augšt visų tų apraiškos ypatumų. Iš jų painiavos žmogui reikia iškilti norint atsibusti esmingame gyvume.

Palaiminimo Viešpats sâkê:

1. Dâr kartą noriu tau aiškinti geriausią išmânymų išmânymą, kurį įgiję visi atsigrąžos (Muni) pasiekê augštiausiajį tobulumą.
2. Tvirtêję tame išmânyme ir Manyje æsmiškai susivokę, jie nebegimsta Visatai iš naujo susikuriant ir nebeğastauja jai pranykstant.
3. Didysis Kûrêjas yra mano gimda; į Ją dedu diegą, iš kurio tenka gimimas visoms bûtybêms, Bhàrata.
4. Nors gimsta visi gyvûnai iš visokių gimdų, Kauntēja, didysis Kûrêjas yra visiems tikroji gimda ir Aš têvas, kurs teikia tâm diegą.
5. Skaistuma (Satvam), Kaitruma (Radža), Tamsuma

(Tamas) yra kokybės, gimusios iš daigtiškumo, kurios, klausyk, Didranki, kūnu gaubia įsikūnyjusįjį Nepragaištantįjį.

6. Tše skaistuma su savo tyrumu, šviesa ir sveikumu jį laiko jām atsiduodant laimingumui ir išmintiai, Neįtariamasai!

7. Kaitrumos aėsmę pažinki kaip versmę nuolatinio troškimo ir kibimo prie jo siekinių; jį įsikūnyjusįjį pavėrgia, Kauntėja, jām įsikasčiāvus veikiant.

8. O tamsuma, gimstanti iš nesąmoningumo, kvaišina visa, kas įkūnyta; tai žinotina; jį reiškiasi neapdairumu, ištižimu ir vangumu, Bhàrata! –

9. Skaistuma sukelia laimingumą, kaitruma kursto veiklumą, Bhàrata, o tamsuma, apniaukusi sąmonę, tikriausiai driekia sukrikimą.

10. Skaistuma ryškėja užviršijusi kaitrumą bei tamsumą, Bhàrata! Kaitruma pirmauja pagāvusi po savim skaistumą bei tamsumą; o tamsuma viršų turi apniaukusi skaistumą bei kaitrumą.

11. Kad visuose kūno vartuose aušta išminties šviesa, tada žinotina, kad skaistuma įsigali.

12. Gobšumas, veiklumo įkarštis, darbštumas, nėrimas, geidulingumas, visa tai įsiveisia kaitrumai prasiveržiant, Bharatų Geriausiasai!

13. Niūrumas, tingumas, apsileidimas ir niūkumas pasireiškia tamsumai valdant, Kurų Pomėgi!

14. Tikrai ryškėjus skaistumai, kûnu gyvænusiâm atsi-traukiant, jis iškyla į skaidriąją būvą tųjų, kurie pažįsta Augštiausiąjį.

15. Atsitraukęs (miręs) kaitrumos bûsenoje, žmogus iš naujo gimsta veikliuose žmonêse; miręs, tamsumoje gyvenęs, jis iš naujo gimsta iš kvaišês gimdos.

16. Taurios veiklos davinys yra skaistus ir be dëmių; kaitrumos veikla gimdo kantias, o tamsuma buria nesi-žinojimą.

17. Iš skaistumos gimsta išmintis, geiduliâvimas iš kaitrumos, iš tamsumos apsileidimas, aptemimas ir neišmânymas.

18. Augštyn kyla, kurie skaistumoje pasilieka; veikliejie stovi viduryje, o žemyn smunka, kurie gyvæna žemiausiojoje kokybėje, bûtent tamsumoje.

19. Vienos tiktai kokybês têra skâtinimai. Kurs tai mâto ir tatai, kas yra augšt jų, tas patenka į Mano būvą.

20. Kad kûno gyvæntojas iškyla per tas tris kokybes, iš kurių kûnas gaminasi, tada jis, išlaisvintas iš užgimimo ir mirimo, iš senâtvês ir iš viso vargsmo, maginasi gyvybês gaivestimi.

Ardžuna sâkê:

21. O kuo pasižymi tas, kurs yra iškopęs iš tų trijų kokybių, Viešpatie? Kaip elgiasi jis ir kaip jis iškliûva iš tų kokybių?

Palaiminimo Viešpats sâkê:

22. Kurs nesišiaušia nei šviesai, nei veiklumui, nei apsiniaukimui, Pândava, kada jie jâm reiškiasi, ir jų negeidauja, kada jie nyksta,

23. kurs lyg atlyžęs laikosi ir nêra sukretiamas, kada kokybês veikia, manydamas, jos pasireiškiantios, ir pasilieka nesijaudindamas augšt jų,

24. kuriâm vis tiek skausmas ar džiaugsmas, kurs, savyje parimdamas, grumstą, akmenį ir auksą lygiai vârtina, lygiai ir tai, kas miela ir nemiela, ir tvirtas liekasi toks pat giriamas ar peikiamas,

25. garbêje ir gêdoje nesujûra, toks pat yra draugų ir priešų šalims, laisvas tarp visų ketinimų, tas vadinamas iškilusiu iš kokybių;

26. o kurs be atsimetimo pasilieka atsidavimo gaivatoje, Mân įtikt norêdamas, tas, iškilęs iš kokybių, yra priruoštas atsibust Augštiausiajame.

27. Nêsa Aš esmi Amžinoji bûva, neišsemiama gyvybês gaivestis, patvarumo esmi nuostatas ir nuolatinis palaiminimas.

Toks tai yra palaiminantiosios Giesmês, Bhagavad Gītos, keturioliktasis Pokalbis, įvardintas Gaivata iš Atsikliudymo nuo trijų Kokybių. (Guna–Traja–Vibhaga–Joga.)

XV-Pokalbis. Gaivata iš sąmoningėjimo augščiauajame Dvasiškume.

Dvasiškumą reikia numanyti trejopu, būtent, kaip praeinamą, nepraeinamą ir augščiausiąjį. Žmogus yra sąsamo Dieviškumo apraiška gyvėnime ir turėtų būti šventnamis. Jis toks pasidaro sąmoningėdamas Dieviškume ir taip Jį patirdamas. Kaip jau minėta tryliktame Pokalbyje, Augščiausiasis yra nepasiekiamasis Dvasiškumas ir kartu asmeniškai patiriamas Esmingumas.

Palaiminimo Viešpats sākė:

1. Kalbama apie Šventąjį mædį (Ašvattha), kurio šaknys yra viršuje, o šakos apatioje, kad jis neišgaištų; jo lapai sąsą giesmės; kurs jį pažįsta, yra Šventraštio žinovas.
2. Žemyn ir augštyn tas mædis tiesia savo šakas, misdamas kokybėmis; iš šakų sprogsta jusliniai daigtai, o šaknys šakojasi žmonių veiksmų daviniais pasaulyje.
3. Nėra tše nuvokiamas jo apstabas, nei jo gėlas, nei jo prasidėjimas ir ne jo pagrindas (kur jis šaknyjasi) bet, neprisikibimo ginklu iš gerai įsišaknyjusio mædio išsikirtus,
4. tektų ieškoti tãko anapus, kuriuo einant nebėra grįžimo, tada susivokta kilminiame Dvasiškume, iš kurio

visos âmžių gâlios išplaukia.

5. Be išdidumo ir be suglebimo, apveikus prisikibimo netikumą, nuolat Esmėje parimstant, iškilus iš geiduliâvimų, atsikliudius nuo priešybių grûtês, vadinamos džiaugsmu bei skausmu, taip patenkama be klaidiojimo į tai, kas nepragaišta.

6. Šviesa tše nei saulês, nei mëneseio, nei ugnies; nebegrižta, kurs ten nukâkęs, tai yra augštiausioji Mano bûva.

7. Dalælê iš Mano amžinumo pasidâro gyvënimo srityje nepragaištama dvâsiška gyvybe ir pagauna daigtiškume dygstantias jusles su protu kaip šeštuoju.

8. Įsikûnyjës Viešpats, visa-ką patyrës, palikdamas kûną, ima patirtis su savim, kaip vêjas kvapus iš jų miegojimo vietų.

9. Bûdamas priežiûra ausyje, akyje, palietimo naryje, ragâvirno naryje, užuodimo naryje ir protâvime, Jis maginasi juslių dalykais.

10. Apdumtiejie Jo nenujêgia vis tiek, ar Jis paliktų ko-kybes, ar jose glûdotų, ar jomis, jų lydimas, pasimêgtų; Jį išvysta tik išminties akys.

11. Pasistængdami gaiviai, gyvêję Esmėje, numâno jį, bet neskaistêjusios dvâsios žmonês ir pasistængdami Manęs nenuvokia, likdamiesi nesusiprâtêliais.

12. Spinduliâvimas, kuriuo saulê nušvietia visą gamtą, kurs yra ir mënesyje ir ugnyje, žinoki, kad jis yra Ma-

no.

13. Prisunkdamas žæmę, Aš iš jos visus gyvūnus išlaikau, juos, kaip ir visus augmenis, maitindamas gyvybingumu; tãpęs gyvybės gaivumu, esu viso gyvumo rasa (Rasa).

14. Pasidãręs gyvybės ugniškumu kvėpuojantiųjų gyvūnų kūnuose, būdamas įkvėpãvime ir iškvėpãvime, Aš gaminu keturiopã maistã.

15. Visų Aš širdyse būvu: Mano teikiama atmintis, išmãnymas ir svarstymas; sužinomas esmi visais Šventrašiais, būdamas Aš pats Šventraščių Kūrėjas ir jų Žinovas.

16. Gyvãnime yra dvi dvãsini gali: praeinamai apsi-reiškiantioji ir vis pasiliekantioji, būvamoji; praeinamoji skãlbiasi bũtybėmis, būvantioji vadinama nepragaištantiaja, uoliaja augštuma.

17. Tikrai kita-kas yra augštiausioji dvãsinė galia; ji vadinama tauriuoju Esmiškumu, kurs, triguboje gyvãtoje prasiskleisdamas, jã išlaiko kaip nepragaištã jos Viešpats.

18. Toli būdamas už praeinamãjį ir augštãsnis už nepragaištantjį, Aš todël gyvãnime bei Šventraštyje vadinamas augštiausiu Dvasiškumu.

19. Kurs neapdumtas numãno Mane æsant augštiausiu Dvasiškumu, tas, visa išmanydamas, Mano garbę skãlbia visu savo buvimu, Bhàrata!

20. Taip šis slėpiningiausias mokslas yra Mano pareikštas, Nenusikaltėli! Kurs jį išmâno, bûtų budriu išmintiumi, savo gyvënimo veiklą jis bûtų atlikęs, Bhàrata! Toks tai yra palaiminantiosios Giesmės, Bhagavad Gītos, penkioliktasis Pokalbis, įvardintas: Gaivata iš Šaṃoningêjimo augštiausiame Dvasiškume. (Purušottama-Joga.)

XVI-Pokalbis. Gaivata iš Pasiaiškinimo to, kas dieviška ir kas daimoniška.

Tas žmogus žymiai taurêja, kurs pasišventia dieviškumui. Kitoks yra, kurs atsiduoda pažmoniškumui, daimoniškumui. Jis slenka žemyn. Labai žinotina, kaip apsireiškia dieviškumo galybės, dievaitiai, kaip veikia daimonai gyvënime, ir kaip žmogus patenka į vienu ir kitų gyvumą. Dar ir turêtume nuvokti, kokia yra žmogaus gyvënimo prasmê, kurs, būdamas dieviškos kilmês, dažnai skiriasi daimonams ir jiems vergauja. Iš tos būklês iškilti, têra tik vienas galimumas. Žmogus turi pasišvesti Augštiausiâjâm.

Palaiminimo Viešpats sâkê:

1. Nebaimingumas, gyvybês skaistumas, patvarumas išmintingêjime bei gaivatoje, dosnumas, drausmingu-

- mas, pasiaukojimas, Šventraščio tyrimas, užsigrūdini-
mas, nuoširdumas,
2. neskudinimas (pakanta), teisingumas, nesipykini-
mas, atsižadėjimas, ramumas, nevylingumas, užuojau-
ta gyvūnams, negeiduliâvimas, švelnumas, kuklumas,
nesvyrinėjimas,
3. ryžtingumas, atlaidumas, tvirtumas, tyrumas, teismus
malonumas, nesididiâvimas, tai yra dorybės to, kurs
yra gimęs dieviškumui, Bhàrata!
4. Vylingumas, išdykumas, pasididiâvimas, pyktis, rûs-
tumas, kaip ir nesusipratimas, tai, Pàrtha, yra savumai
to, kurs yra gimęs daimoniškumui.
5. Dieviškumo ypatumai kàelia į išvadâvimą, daimo-
niškosios gâlios, kaip žinoma, paværgia. Nenusiminki,
Pàndava, tu gimei patekti dieviškumui! – –
6. Dvejopas yra bûtybių gyvænimas pasaulyje, su die-
viškumu ir su daimoniškumu. Apie dieviškumą jau pla-
čiau kalbêta. Klausykis dabar, Pàrtha, ką pasakysiu
apie daimoniškuosius!
7. Daimoniškiejie žmonês nežino, kas darytina ir kas
nedarytina; juose nêra nuoširdumo nei teisaus elgesio,
nei tiesos.
8. Jie sàko pasaulyje neæsą tikrumos, neæsą jâm kokio
nors nesutšiuopiamo pâgrindo, neæsą Dievo, viskas tše
atsiranda vienas iš kito, be vieno prâdo vadovâvimo;
kêlêjas visa-ko æsas panûdimas.

9. Užsispirdami šioje nuomonėje, šie sugadintos esmės ir menko supratimo žmonės gimsta smarkāvimo veikmams, kuriais griauja gyvėnimą kaip piktadariai.
10. Atsidavę sunkiai patėnkinamiems geiduliams, patėkė į vylingumą, į pasigyrimą ir į apsvaigimą, savo apsi-
niaukime įsivelia į niekšiškus siekimus, į nešvarius apžadus;
11. skirdamiesi nenumatomiams kėslams, kurie žmogų tik pražudo, savo užgaidų pomėgį laikydami augščiau-
siu siekimu, jie įsitikina, kad tai gyvenimo aėsas pats tūris;
12. suvaržyti šimtais lūkesties pantų, atsidavę geidulingumui ir neapykantai kaip augščiausiems tikslams, jie stėngiasi neteisusiai susikaupti lobio savo užgaidoms patėnkinti.
13. „Štai kas mán šiandien tėko! O ko geidauju, dār laimėsiu! Šis lobs jau mano, o kitą taip-jau įsigysiu!”
14. „Šį priešą jau nukoviau, o kitus apveiksiu lygiu būdu! Aš esu viešpats, aš lobiu pasimėgt galiu, aš tobulas, aš galingas, laimingas!”
15. „Aš esu turtingas, garsios giminės! Nėra, kurs galėtų mán prilygti! Aš aukosiu, dovanų dalinsiu, visakuo gėrėsiuos!” Taip kalba nenusimėnymo apstulbin-
tiejie.
16. Įvairių mintių apkvaišinti, įpainioti į nesusipratimo tinklą, atsidavę geidulių patėnkinimui, jie griūva į

bjaurumo prârają.

17. Save išgirdami, atkâklûs, lobiais pasididiuodami ir apsisvaiginę, jie veidmainingai atneša aukas priešingai pasišventimo dêsniams.

18. Sukietêję savininkâvime (egoisme), panirę gâlios troškime, išdykume, smaguriâvime ir įtûžime, pasidârę pašiepêjais, jie neapkentia Manęs savyje ir kitų asmenyse.

19. Visumet vertiu šiuos gyvænimo grįžailiojime niekšiškiausius, neapykantos ir baisumo žmones į daimoniškumo gimdas.

20. Patakę į daimoniškumo gimdą, jie vis iš naujo gimsta apstulbinti, Manyje nesusivokdami, Kauntēja, ir slenka taip niekingiausiu gyvænimo taku.

21. Trejopi yra tos prarajos, to esmės naikinimo vartai, bûtent geidulingumas, neapykanta ir gobšumas; todėl ta trejyba atmestina.

22. Iškliuęs, Kauntēja, iš šių trijų tamsumos vartų, žmogus gâli rūpinties savo išgânymu ir žengti gyvêjimo taku.

23. Kurs atmeta visas išminties taisykles ir veikia âkstinamas geidulingumo, tas nepasieka tobulumo, nei palaiminimo, ir ne gyvêjimo tâko.

24. Todël vadovaukis išminties dêsniais ir išmanyki, kas darytina ir kas nedarytina! Ir taip, susivokęs dêsningume, tu turėtai elgtiesi savo gyvenime.

Toks tai yra palaiminantiosios Giesmės, Bhagavad Gītos, šešioliktasis Pokalbis, įvardintas: Gaivata iš Pasiaiškinimo to, kas dieviška ir kas daimoniška. (Daivasūra - Sampad - Vibhaga - Joga.)

XVII-Pokalbis. Gaivata iš trejopo Tikėjimo Supratimo.

Pažinti reikėtų tikėjimo trejopumą, būtent paviršutiniškąjį, vidinįjį ir dvâsinįjį. Paviršutiniškasis laikosi žodiais, nuomonėmis ir visokiomis apeigomis; vidinis tikėjimas kreipiasi į kaž-kaip vaizduojamą, toli æsamąjį Dievą; dvâsinis tikėjimas stængiasi žmogaus esmėje susivokti tše apsireiškiantame Dievûje ir Jame numanyti savo gyvybę ir gâlią.

Apie visa tai Ardžuna klausinêja, ir Krišna atsâko, kas yra esmiškiausio gyvænimo prasmê ir kas ne, kuo pasižymi geroji, tikslingoji, netikslingoji ir mišrioji elgsena, vyraujant žmogûje skaistumai, kaitrumai ir tamsumai.

Ardžuna sâkê:

1. Kas yra iš tikrųjų galutinê lemtis tųjų, kurie išminties dêsnių nestebi, bet pilnu tikėjimu aukojasi, Krišna? Ar jie skaistumos, kaitrumos ar tamsumos žmonês?

Palaiminimo Viešpats sâkê:

2. Trejopas yra įsikūnyjusių tikėjimas, veikiamas jų prigimties, būtent skaudiosios, kaitriosios ir tamsiosios. Klausykis, koks jis yra!
3. Kiekvieno žmogaus tikėjimas toks, koks jo ypatumas, Bhàrata. Žmogus yra savo tikėjimo reiškiny. Kokio jis tikėjimo, toks jis yra.
4. Skaistūs žmonės gàrbina dieviškumą; kaitrumos žmonės atsiduoda gyvėnimo, būtent, pažmoniškumo galybėms, daimonams, o tamsuoliai skiriasi gaivalingumo gaujoms ir šmėkloms.
5. Kurie yra pagauti geidulių ir aistrų galios, tie vārginasi veidmainiškai ir sāvitiškai skaudiais pratimais, nereikalaujamais išminties dėsnių;
6. nesusiprasdami jie kankina jų asmenyse suburtuosius gaivalus ir-gi Mane, juose Būnantįjį; jų siekimai, tai žinoki, yra daimoniški (pažmoniški). – –
7. Trejopas yra taip jau ir visų jų mėgstamasis maistas, kaip ir jų pasiaukojimas, jų užsigrūdymas ir jų dosnumas. Klausykis, kas jų skirtumai!
8. Vālgomi dalykai, kurie gālina gajumą, blaivumą, stiprumą, sveikàtà, nuotaikos giedrumą, linksmumą, būdami sultingi, gaivūs, švelnaus riebumo, tūringi, širdiai malonūs, tie mėgstami skaudumos žmonių.
9. Kartūs, rūgšti, sūri ir labai karšti, aitrūs, rėžiantio ir dęginantio skonio valgiai yra mėgstami karštuojančių žmonių ir suburia jiems skaudėjimų, negalavimų

ir ligų.

10. Kas ilgokai pastovėjęs, netækęs skonio, kas pûva, nustelbta, išmesta, nešvaru, tai tamsuoliai valgo. –

11. Kad aukos atnešamos, kaip tai gyvænimo dêsniai reikalauja, nelaukiant iš to sau gërybių, įsitikinus, kad būtina aukoti, tai yra skaistu.

12. Aukojant dėl laukiamos naudos iš to ir pasigirt norint, Bharatų Geriausiasai, tada tai dâroma kaitrumai vertiant.

13. Aukojant be atsižiûrėjimo į dêsnius, be patiekimo vâlgomų gaminių, be šventų žodių, be dosnumo ir tikėjimo, tuo pasižymi tamsuma. –

14. Gârbinant dieviškumą, dukart gimusiuosius, mokytojus, išmintius, branginant skaistumą, nuoširdumą, saikumą, neskudinimą, tada tuo reiškiasi asmeninis užsigrûdymas.

15. Neærzinas, teisingas, malonus ir gærą læmiąs, pasi-mokinimu brendęs kalbėjimas, vadinamas kalbiniu užsigrûdymu.

16. Vidinio gyvumo raminimas, švelninimas, tildymas, drausminimas, nuotaikos giedrinimas, visa tai yra vadinama dvâsiniu užsigrûdymu.

17. Šis trejopas su nuoširdiausiu tikėjimu ir su atsidėjimu siekiamas užsigrûdymas, negeidaujant pomêgių, yra skaistus.

18. Dël pastebėjimo, dėl garbês ir pagyrimo veidmai-

ningai dâromi užsigrûdymo pratimai svyruoja, yra nepatvarûs, ir vadintini kaitrumos reiškinais.

19. Kad užsigrûdymas vykdomas nesąmoningu nusi-stâtymu, save kankinant, norint kitus pralenkti, tada sâkoma jis æsaþ tamsus. –

20. Bûtinas dovis, duodamas atsilyginti negâlintiâm tinkamojoje vietoje, tinkamu laiku, to reikalingâm âsme-niui, minimas kaip skaistumos apsireiþkimas.

21. Duodant nenoringai, laukiant atsigêrêjimo arba naudos, skælbiasi kaitruma.

22. Netikrojoje vietoje ir netinkamu laiku, nevertiems žmonêms, nemandagiai ir su pânieka duodant dovį, bus elgtasi iš tamsumos.

23. Om, Tat, Sat, taip trejopai prisiminama Augštiausiojo. Seniau tais žodiais buvo pašvæntinami dvâsininkai, šventraðtiai ir aukos.

24. Todêl Om sakydavo visi Augštiausiajį numânantiejie, aukodami, dovių teikdami, užsigrûdymo pratimus darydami, kaip dêsniai to reikalauja.

25. Sâkoma Tat (liet.: tat) visų, kurie nori išvadâvimo, atsižadêdami visokio savo aukojimo, dosnumo ir užsi-grûdymo pasêkų.

26. Sat (tai, kas æstî) yra sâkoma, minint tikrumą ir malonumą; bet žodis Sat ir skiriamas tauriam veikimui, Pârtha.

27. Târiama Sat ir aukojimo, užsigrûdymo ir dosnumo

patvarumui pareikšti; dâr-gi veikimuose, turint mintyse Tat, sâkoma Sat.

28. Bet kas be tikêjimo, be užsigrûdymo ir nenoriai žâdama ir duodama, tai yra vadinama Asat (neæsama, negæra), Pârtha, ir yra niekinga, mirus kaip gyvænant.

Toks tai yra palaiminantiosios Giesmês, Bhagavad Gîtos, septynioliktasis Pokalbis, įvardintas: Gaivata iš Trejopo Tikêjimo Supratimo. (Šraddha–Traja–Vibhaga–Joga.)

XVIII-Pokalbis. Gaivata Atsižadêjimu siekiant Išgânymo.

Atsižadêjimas ir atsisâkymas yra du vidiniu veiksmu. Siekdamas atsigavimo, palaiminimo, išvadâvimo, žmogus turi dėti visokias atsižadêjimo bei atsisâkymo pâstangas. Apskritai žiûrint, jos trejopos. Menkiausias atsižadêjimas ir atsisâkymas yra dâromas be sumanumo, iš duslaus âkstinimo. Kitoks jau yra atsižadêjimas ir atsisâkymas iš savininkâvimo, iš geidulingumo. Žmogus juo nori įsigyti tai, kas geriau už tai, ką jis turi ir ko atsisâko. Tinkamiausiai žmogus atsižada ir atsisâko, kad jis nebekimba prie to, ką gyvænimasis teikia, bet atsiduoda Augštiausiâjâm. Tada nublunka visa, kas galëtų būti geistina, išnyksta linkimas geiduliauti ir ne-

bereikia atsižadėjimo. Augščiausiajame nuvokiamas visas âpstas. –

Visi iki šiol dëstyti mokslai apie atsižadëjimą visų gyvënimo ir veiklos davinü dâr suglaustai kartojami. Akinama, kaip toms gërybëms žmogus kurstomas savo asmenybës kokybių, ir kaip žmogaus pareigoms eiti tie daviniai yra reikalingi. Iškilus iš visa-to, žmogui tenka galutinis palaiminimas. Visa-šitą žinant, abejonës išnyksta, žmogus tvirtëja ir tampa ryžtingas gyvënimui ir tiesai.

Ardžuna sâkë:

1. Norëtiau sužinoti, Galingranki, kas yra atsižadëjimas, Hriškëša, ir atsisâkymas ištikrųjų, Këšino (Nelâbojo) Apveiktojai!

Palaiminimo Viešpats sâkë:

2. Atsižadëjimu žyniai vadina tai, kad kas nebeveikia geidulių âkstinamas dël žâdamo gërio; o atsisâkymu išmintiai laiko tai, kad kas nebekimba prie savo veiklos davinü.

3. Yra manytojų, kurie sâko, kad reikia liautiesi veikti, kadângi veikimas pasidâręs nuodëme; kiti tvirtina, kad aukojimo, dosnumo ir užsigrûdymo veiksmai neturëtų bût atidedami.

4. Klausykis mano apsisprendimo atsisâkymo âtžvilgiu, Bharatų Geriausiasai! Sakyta, kad atsisâkymas æsas trejopas, Vyrų Plëšrusis.

5. Aukų atnešimas, dovanų davimas ir užsigrūdymas yra išmintingojo skaistinimai.
6. Bet gi visi šie veiksmai darytini nekimbant prie jų ir atsisâkant nuo jų davinių; tai yra, Pârtha, tikriausia ir geriausia Mano nuomonê!
7. Dâr ir nêra tikslo atsilaikyti nuo bûtino pareiginio veikimo. Sâkoma, kad atsilaikymas iš apstulbimo yra tamsumos reiškiny.
8. Kurs atsilaiko nuo veikimo, norêdamas išvængti nuovargio ir bijodamas skaudêjimų, tas dâro tai kaitrumos vertiamas, ir atsisâkymo gêris jâm netenka.
9. Jeigu bûtinas pareigos liepiamas dârbas, Ardžuna, yra dâromas be prisikibimo ir atsisâkant nuo jo davinių, tada veikta skaistumoje.
10. Nesibaido nemalonaus veikimo ir nekimba prie malonaus atsisakantysis, kurs yra skaistumo nušviestas; jâm pranyksta visos abejonês.
11. Ištikrųjų ir negâli kûnu gyvænâs bûti visiškai nieko neveikiâs; bet kurs tikrai atsisâko nuo savo veiksmų laimêjimų, tas vadintinas atsikliudiusiu.
12. Negeidaujamos, geidaujamos ir mišrios yra trejopos veikimo pâsêkos neatsisakantiâm mirus; bet atsižadêjusiâjâm nebêra jų nei jokių. –
13. Klausykis toliau, Didranki, ką tau kalbêsiu apie penkis âkstinus, minimus protâvimo mokslo, kurie sukelia visus veikimus.

14. Jie yra: veiklos vieta, veikėjas, skirtingi nariai, visokie veikimo būdai (judesiai, pástangos, norai) ir lemtis kaip penktoji.

15. Kokį veiksmȧ žmogus ir tik pradeda asmenimi, kalba, protávimu, tauriu ar niekšišku, vis tše reiškiasi šie penki skátintojai.

16. Todël taip æsant, tas žmogus, kurs neaiškiu protávimu savo sąmonybę laiko vienatiniu veikêju, yra nesusi-prátêlis ir nemáto dalyko.

17. Kurs nêra patækes į savininkáavimo ypatumȧ ir nêra apdumto proto, tas nežudo, nors visus šiuos būrius iš-naikintų, ir nêra sietas savo veiklos.

18. Sumanumas, tai kas sumânoma ir manytojas yra trys veikimo įgálintojai. Narys, veiksmas ir veikêjas sudâro veiksmo trilinkumȧ.

19. Sumanumas, veiksmas ir veikêjas yra sákoma taipjau trejopi aiškinant juos kokybių ir jų skirtingumo átžvilgiu. Klausykis ir apie tai tinkamai!

20. Kad visose būtybêse rægimas vienas nepragaištæs esamumas, nepadalintas po átskiras ápraiškas, žinoki, kad toks išmânymas yra skaistus!

21. Vienok tokį mânymȧ, kad visose atskirose įvairių būdų būtybêse æsas kiekvienoje átskiras æsmiškumas, reikia suprasti kaip kylantį iš kaitrumos.

22. O savo menkume prisikibus prie vieno átskiro dalyko, jį laikant sau visuma, nenumânant jo kilmês, jo

siauros æsmiškos reikšmės, tada skælbiasi tamsuma.

23. Pareiginis veikimas, kurs atliekamas be prisikibimo, be pamêgimo ir be neapkentimo, negeidaujant jo davinių, vadinamas skaistiu.

24. Bet kad veikiama savo užgaidoms patænkinti, save labai værtinant, su didiu nusivârginimu, tada tše mâtoma kaitruma.

25. Pradedant akiai veikti, neatsižiûrint į pæsêkas, į galimumą, į kitų žmonių nuostolį ir į jiems dâromą ne-teisingumą, toks veikimas, sâkoma kylas iš tamsumos.

26. Kad veikiama be prisikibimo, be pasigyrimo, su tvirtumu ir pasitikêjimu, lygios nuotaikos pasisekime ir nepasisekime, tad veikêjas vadinamas skaistiu.

27. Aistringai geidaudamas savo pastangos laimêjimų, veikdamas iš gobšumo, žiauriai ir nešvariai, pasidžiaugdamas ir vël greit nusimindamas, toks veikêjas vadinamas karštuoliu.

28. Kurs be rimtumo, niekšiškai, atkakliai, apgauliai, vylingai, vangiai, greit nusivildamas ir delsdamas veikia, yra tamsuolis. –

29. Toliau klausykis, kaip tau aiškinsiu iki smulkmenų be liekanų, kaip protâvimas ir standumas kokybiškai yra trejopas, Dhanandžaja.

30. Protâvimas, kurs tikru laiku mokina pradêti ir baigti, nuvokdamas, kurs veikimas yra teisingas ir kurs ne-teisingas, kurs baugina ir kurs nebaugina, kurs pavergia

ir kurs laisvina, tas, Pàrtha, yra skaistus!

31. Kad protàvimas neįstængia numanyti, kas teisinga ir kas neteisinga, kas darytina ir kas nedarytina, tada, Pàrtha, jis yra kaitrumos niaukiamas.

32. O kad protàvimas, visai aptæmdintas, laiko neteisingumą teisingumu ir visus dalykus apkreiptai apsprændia, tad jis yra tamsumos sugadintas.

33. Kad standumas, stiprinamas gairatos, be svyrinêjimo palaiko mąstymą, gyvybės kvàpo ir juslių veikimą, tada toks standumas yra skaistus, Pàrtha!

34. Bet kad standumas, kuriuo einama pareiga, siekia pomêgio ir lobio, Ardžuna, žmogui prisikibus prie geidaujamų laimêjimų, tada jis kaitrumos stiprinamas.

35. Jeigu neišmànêlis negàli atsigauti iš miego, baimės, liūdesio, iš nusivylimo ir niūkumo, tada jo standumas yra tamsumos davinys. –

36. Dâr išgirski iš Manęs, Bharatų Stipruoli, tai, ką pasakysiu apie trejopą pomêgį! – Kas patiriant vis išnaujo džiugina ir baigia skausmą,

37. kas pradioje tarsi nuodyja ir pagaliau yra gyvybės gaivestis, tai vadinama skaistiu pomêgiu, gimusiu iš laiminantio pabudimo Esmingume.

38. Kas, juslêms santykiuojant su jusliniais dalykais, pradioje yra kaip gyvybės gaiveslis, o pagaliau lyg nuodai, tas pomêgis minimas kaip kylantiu iš kaitrumos.

39. Kad pomêgis pradioje ir savo raidoje sąmonę niau-

kia, kad jis jautiamas tik miege, tingume ir apsisvaigime, tada jis vadinamas tamsumos reiškiniu. –

40. Nêra bûtybês žemiškume, nei dangiškume tarp dieviškų galybių (dievaitių), kuri nebûtų susieta su tomis iš daigtiškumo gimusiomis kokybėmis. –

41. Dvâsininkų, karių, liaudies žmonių ir tarnų veiksmai skirtingi, Parantapa, atitinkant tai, kurios kokybês iš jų prigimties ryškiau pasižymi.

42. Ramumas, drausmingumas, užsigrûdymas, skaisnumas, atlaidumas, nuoširdumas, išmintis, žinojimas, tikėjimas yra dvâsininkui prigimti.

43. Narsa, aistringumas, ryžtingumas, šaunumas, patvarumas kovoje, dosnumas, viešpatâvimas yra kârio, jo prigimties tvirtinami savumai.

44. Laukų dârbas, gyvulių auginimas ir pirkliâvimas yra liaudininko jâm su prigimtimi lemta dalis. Tarnauti yra prigimta tamsuoliui. –

45. Žmogus pasieka tobulumą, atsiduodamas jâm skirtai pâreigai. O kaip jis tobulêja tokiu atsidavimu gyvendamas, tai ir gi pasiklausyki!

46. Tobuluman žmogus kyla pareiginiu savo veikimu, jeigu jis gârbina Jį, iš kurio yra visos bûtybês, Jį, kurs Visatą yra praskleidęs.

47. Geriau yra savo pâreigą eiti, kad ir be pasisekimo, kaip kitojo, nors tai ir geriausiai pavyktų. Kurs veikia, kâm skiria jį jo prigimtis, tas nenusideda.

48. Prigimtas veikimas, Kauntėja, neturėtų būti vengiamas, kad ir trūkumais dâromas. Visos pâstangos yra kliūtių siautiamos, kaip ugnis dūmų.

49. Kurio sąmoningumas nėra tæmdinamas prisikibimo, – kurio asmenybė yra laikoma drausmėje, – kurs iš geiduliâvimo yra iškilęs, tas atsižadėjimu pasieka augštiausiajį tobulumą. – –

50. O kaip tas, kurs yra pasiekęs tobulumą, susivokia Augštiausiajame, tai dâr trumpai išmoki iš Manęs, Kauntėja, tai yra aiškiausio išmânymo dalykas.

51. Atsibudęs skaitėjusiame sąmoningume, savo asmenybę laikydamas tvirtoje drausmėje, palikęs klausos ir kitų juslių dalykus, atmetęs aistringumą ir neapykantą,

52. skirdamasis vienâtvei, saikiai vâlgydamas, suvaldydamas kalbėjimą, âsmeninį, mintis, nuolatai pasitvirtindamas kilniausiame susikaupime ir gaivatoje, visumet stængdamasis pasilikti sielos ramybėje,

53. atmætęs savininkâvimą, smarkâvimą, išdidumą, geidulingumą, rûstumą, nieko nebesivildamas, visiškai nurimęs, taip žmogus bręsta susivokimui Augštiausiajame.

54. Atsidâvęs Augštiausiâjâm, jis yra giedros esmės, nenusimena ir negeiduliauja, liekasi visame tas pats visoms būtybėms ir pasieka Manyje šviesiausiajį atsigavimą.

55. Atsidavimu jis numâno Mane, kas ir koks tikrai

esmi, ir taip Mane æsmiškai pažinęs, jis susivokia pagaliau Esmingume.

56. Kurs taip visus savo veiksmus atlieka, pasistængdamas Manyje gyvænti, tãm tenka iš Mano malonês amžinoji nesugriaujama Bûva.

57. Skirki Mân visa, ką tu darai dvâsioje visa-ko atsižadêdamas; Mân atsidâvęs susipratimo gaivata, susivoki Manyje vis atsimindamas Manęs!

58. Nusimanydamas Manyje, tu Mano Malonês bûsi kæliamas iš visų vargsmų. Bet jeigu tu atkakliai nenorêtai klausyti, tada tau tektų žûti.

59. Jeigu įsigraužęs į savo asmenybę, manytai nekovosias, tavo pasiryžimas išeitų niekais, tavo prigimtis tave priverstų kovoti.

60. Tau, Kauntēja, tektų prigimties tau skirta pareiga neišvængiamai eiti, jeigu tu iš apstulbimo tai daryt ir nenorêtai.

61. Viešpats bûna visų bûtybių širdyse, Ardžuna, ir savo vaizdâvimu ryškina visas bûtybes, kaip dirbami puodai ant puodius skridinio.

62. Su visu savo gyvumu susivokti Viešpaties apsaugoje, Bhàrata! Iš Jo malonês įgysi augštiausiąją ramybę ir âmžiną gyvâtą! –

63. Taip tau apreikštas išmânymas, kurs yra slêpiningæsnis už patį slêpinį. Jį visiškai apmąstęs, daryki, kâm tu linksti!

64. Kartotinai klausykis slėpiningiausiojo ir augštesniojo Mano žodio! Labai tave myliu, todėl kalbu tavo lăbui.

65. Savo mănymu parimki Manyje! Būki Mân pasišventęs! Aukokisi Mân! Ir Mân nusilenki! Taip tu Manyje atsigausi, Savo ištikimumą Aš tau pažadu, tu esi Mân mielas!

66. Palikęs visas prievartas, susivoki Mano globoje! Iš viso pikto tave Aš išvaduosiu! Nenusiminki! –

67. Visa tai, ką tau pasakiau, neturi būt sakoma tām, kurs nesucidraudamas nesikreipia į Mane, kurs nesiima laiko pasišventimui, kurs nenori klausyties to, ką sakau, ir ne tām, kurs niekingai apie Mane kalba.

68. Bet kurs šitą augštesniajį slėpinį skėlbia Mân pasišventusiems, Mân nuoširdiausiajį savo atsidavimą skirdamas, tas be abejonės susivoks Manyje.

69. Nėra žmonėse kito, kurs Mân geriau patarnautų negu jis, niekas gyvėnime už jį Mân nebūtų mielesnis.

70. Ir kurs gilinsis į šį šventą mudviejų pasikalbėjimą, tas tuo Mân su pàgarba atneš savo išmānymo auką. Tai Mano nuomonė.

71. Ir tas žmogus, kurs su gyvu tikėjimu ir be pasipriešinimo šių žodių klausytųsi, tas iškilęs iš žemiškumo, pasiektų spinduliuojantias gyvatas tujų, kurių veikimai buvo taurus.

72. Ar visa-tai tu, Pārtha, esi pasiklausęs su atsidāvusia

širdimi? O ar tavo niūkumas dėl nežinojimo yra pranykęs, Dhanadžaja?

Ardžuna sākē:

73. Prasiblaivē apsiniaukimus, atsigavau âtmintį iš Tavo malonės, Nepajudinamasis; tvirtas esmi; abejonės išnyko; darysiu kaip tavo žodis liepia.

Sandžaja sākē:

74. Taip aš pasiklausiau šio nuostabaus pasikalbėjimo Vasudėvo ir didios sielos Pàrthos, kad mân ir plaukai šiaušėsi.

75. Iš Vjàsos (dieviško žynio) palankumo tæko mân išgirsti šį slėpinį, šį gaivatos Viešpaties pamokslą apie gyviausiąjį atsibudimą, Krišnai patiâm ties manim tai aiškinant.

76. Valdove (bûtent Dhritaràštra), atsimindamas ir vël atsimindamas šio nuostabaus ir švento Harios (Pilnaplaukio, Krišnos) bei Ardžunos pasikalbėjimo, vis džiaugiuos ir džiaugiuosi.

77. Ir atsimindamas ir dâr atsimindamas nuostabaus Viešpaties apreiškos, mano nusistebėjimas yra didis, Valdove, ir aš negana galiu atsidžiaugti.

78. Aišku mân dabar, kad kur tik gaivatos Viešpats, Krišna, kur Šaulys Pàrtha atsistoja, tše užtikrinta gerovė, pærgalė, klestėjimas ir tvirta gyvænimo tvarka. Taip mano išmanyta.

Toks tai yra palaiminantiosios Giesmės, Bhagavad Gītos,

slėpiningasis mokslas apie Augščiausiąjį šio Šventraščio apie gaivatą, Viešpaties Krišnos Ardžunai teikiamų pokalbių aštuonioliktasis, įvardintas Gaivata Atsižadėjimu siekiant Išgânymo. (Mokša - Sannjâsa - Joga.)

Palaiminimo Krišnai teesie garbê! Tegul palaima klestêja visur! Taip yra baigta Bhagavad Gîta. Palaiminimas visoms būtybêms!

Paaiškinimai

1 1947 metų leidime Vydûno rašyba buvo kiek taisyta, bet ši pastraipa liko tokia, tarsi būtų kalbama apie rankraštį. - L. P.

2 Rašybos pastaba: Vydûno rašyba 1947 metų leidime buvo neišlaikyta ir redaktorių kiek taisyta. Tokią ją iš esmės čia ir paliekame. Iš mūsų pusės dėl techninių kliūčių kol kas nepavyko pritaikyti vydûniškų raidžių š ir ž. Be to šiame leidime atitaisyta ilgųjų raidžių rašyba, kaip ji nurodyta vertimo įžangoje. Tam reikalui kur reikia pridėtos ilgosios â ir æ, kaip tai ir buvo to meto Vydûno rankraščiuose. Raidės à, ì pridėtos dabar, priminti, kad balsis toje vietoje turi būti tariamas trumpai. - L. P.

3 Geltonai pažymėtos tos vietos, kuriose galbūt yra spaudos klaida. - L. P.

4 Įvairios dieviškos galybės.— Vert. past.

5 Šventraštis.— Vert. past.

6 Kažinkodėl 1947mt leidime šis posmelis yra iškritęs.
Jo vertimo tekstas man žinomas nėra.— L. P.